Capitolul 3
Activitatea în Galileea – în fața mulțimilor

Cuprinsul

Capitolul 3 1
Activitatea în Galileea – în fața mulțimilor 1
25. HRISTOS SE ÎNDREAPTĂ SPRE GALILEEA 2
26. FEMEIA SAMARITEANĂ 4
27. ISUS PREDICĂ PUBLIC ÎN GALILEEA 4
28. VINDECAREA FIULUI UNUI SLUJITOR ÎMPĂRĂTESC 5
29. PRIMA RESPINGERE A LUI ISUS ÎN NAZARET 6
30. ISUS SE DUCE LA CAPERNAUM 7
31. PATRU UCENI SUNT CHEMAȚI OFICIAL 7
32. MINUNILE SĂVÂRȘITE ÎN CAPERNAUM 8
33. ISUS CĂLĂTOREȘTE PENTRU PRIMA DATĂ PRIN GALILEEA 10
34. VINDECAREA UNUI LEPROS 11
35. VINDECAREA PARALITICULUI (ÎN CAPERNAUM) 12
36. CHEMAREA LUI LEVI ȘI MASA DIN CASA LUI 13
37. ÎNTREBAREA REFERITOARE LA POST (ÎN CASA LUI LEVI) 13
38. ÎNTREBAREA REFERITOARE LA SABAT 14
39. VINDECAREA BOLNAVULUI DE LA SCĂLDĂTOAREA BETESDA 15
40. VINDECAREA OMULUI CU MÂNA USCATĂ 15
41. VINDECAREA MULȚIMILOR DIN GALILEEA 17
42. CHEMAREA CELOR DOISPREZECE UCENICI 17
43. PREDICA DE PE MUNTE 18
44. VINDECAREA ROBULUI UNUI CENTURION 20
45. ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN 21
46. ÎNTREBAREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL 21
47. ISUS MUSTRĂ HORAZIN, BETSAIDA ȘI CAPERNAUM 22
48. ISUS ÎN CASA FARISEULUI 22
49. ISUS PREDICĂ ȘI VINDECĂ ÎN GALILEEA 22
50. VINDECAREA CELUI POSEDAT 23
51. CEI AI LUI ISUS ÎL CAUTĂ 25
52. PARABOLELE LUI ISUS PRIVIND ÎMPĂRĂȚIA 25
53. ISUS POTOLEȘTE FURTUNA 31
54. POSEDATUL DIN GADARA 33
55. ÎNVIEREA FIICEI LUI IAIR 35

56. FEMEIA CU SCURGEREA DE SÂNGE 37
57. DOI ORBI SUNT VINDECAȚI ȘI UN DEMON ESTE ALUNGAT 38
58. A DOUA RESPINGERE A LUI ISUS LA NAZARET 38
59. TRIMITEREA CELOR DOISPREZECE APOSTOLI 39
60. MOARTEA LUI IOAN BOTEZĂTORUL 41
61. A) APOSTOLII SE ÎNTORC DIN MISIUNEA LOR 41
B) HRĂNIREA CELOR CINCI MII 41
62. ISUS UMBLĂ PE MARE 44
63. „EU SUNT PÂINEA VIEȚII” 46
64. PRIMA MĂRTURISIRE A LUI PETRU 47
65. ISUS ÎI MUSTREAZĂ PE FARISEI ȘI PE CĂRTURARI 47

25. HRISTOS SE ÎNDREAPTĂ SPRE GALILEEA

MARCU 1.14; 6.17-20; MATEI 4.12; 14.3-5; LUCA 4.14; 3.19-20; IOAN 4.1-3

I. *Marcu.* În toate cele patru Evanghelii citim că Domnul Isus, imediat după ce Ioan Botezătorul a fost aruncat în închisoare, S-a dus în Galileea.

Toți evangheliștii par să fie de acord asupra faptului că, odată cu arestarea lui Ioan, începe activitatea publică a lui Isus în Galileea. Am menționat deja, la rubrica „Botezul lui Isus în Iordan”, cât de semnificativ este faptul că Isus Își începe aici slujirea publică. În Evanghelia *după Marcu*, acest subiect este tratat până la sfârșitul capitolului 10. *Marcu* spune:

1. Isus a venit în Galileea (1.14).

2. Irodiada voia să-l omoare pe Ioan (6.19).

3. Ea nu a putut să o facă, pentru că Irod se temea de Ioan (6.20).

4. Ioan era un om drept și sfânt (6.20).

5. Și numai *Marcu* menționează despre Irod: „Și, auzindu-l, stătea pe gânduri [făcea multe] și-l asculta cu plăcere” (6.20).

Deși în capitolul 1.14 se menționează arestarea lui Ioan, abia în capitolul 6.17-20 găsim o altă mențiune detaliată despre motivul evident pentru care a fost aruncat în închisoare. *Matei* și *Luca* vorbesc, de asemenea, despre motivul pentru care s-a întâmplat aceasta; *Ioan,* scriitorul Evangheliei, păstrează însă tăcerea în această privință.

Exact în ceasul în care lumea — reprezentată de Irod — și-a arătat ostilitatea față de înaintemergătorul lui Mesia, Stăpânul Însuși iese în față, pentru a vesti fără teamă dragostea lui Dumnezeu!

Când lumea a reușit să-l reducă la tăcere pe martor, Hristos a început de unde Ioan a trebuit să se oprească și a vestit că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!”

În Evanghelia *după Marcu* găsim, de aceea, mai întâi cuvintele Sale, apoi faptele Sale. În Evanghelia *după Ioan* am văzut „începutul” semnelor Sale.

II. *Matei* explică clar: „Și, auzind că Ioan a fost închis, a plecat în Galileea” (4.12). Aceasta arată concordanța deplină cu ceea ce este scris în celelalte Evanghelii. Se repetă de patru ori; astfel, Duhul Sfânt pune accentul pe acest fapt.

Astfel, găsim că *Matei* spune:

1. Isus S-a retras în Galileea (4.12).

2. Irod dorea să-l omoare pe Ioan Botezătorul (14.5).

3. Irod se temea de mulțime (14.5).

4. Ioan era un profet (14.5).

În capitolul 14.3-5, *Matei*, la fel ca *Marcu*, continuă să ne ofere detalii despre motivul pentru care Ioan a fost aruncat în închisoare. Dar mai mult decât atât: el ne relatează motivul pentru care acest fapt este menționat într-un context mult mai târziu în aceste două Evanghelii: conștiința lui Irod era tulburată! — el era un ucigaș.

În capitolul 4 era vorba de evenimentul propriu-zis, dar în capitolul 14 era deja istorie.

III. *Luca.* Aici descoperim o diferență interesantă față de celelalte Evanghelii în faptul că *Luca* nu relatează aici evenimentele în ordine cronologică! El ne prezintă mai întâi capitolul 3.19-20, care ar trebui să urmeze, în mod normal, după capitolul 4.14.

În legătură cu aceasta, W. Kelly remarcă:

> „Mulți istorici, dintre cei mai buni, nu prezintă faptele ca un simplu cronicar al unui anuar. Ei preferă să redea faptele în grupuri, pentru a scoate astfel în evidență cauzele ascunse și consecințele, chiar dacă acestea nu ar fi putut fi bănuite, și astfel, pe scurt, pentru a face să iasă în evidență cât mai clar și mai puternic tot ceea ce li se pare important.”

Astfel, *Luca,* după ce l-a prezentat pe Ioan, nu se gândește să întrerupă relatarea continuă despre Domnul nostru până când misiunea trimișilor lui Ioan se potrivește cu prezentarea unui alt subiect. Ordinea cronologică trebuie să cedeze locul unor necesități mai importante.

Dacă îl comparăm acum cu ceilalți evangheliști, *Luca* spune:

1. Isus S-a întors în Galileea (4.14).

2. Irod făcuse lucruri rele (3.19).

IV. *Ioan* (4.1-3) ne arată cum Domnul Isus părăsește Ierusalimul și se îndreaptă spre Galileea. *Ioan* ne comunică, de asemenea, un alt motiv pentru care El Se duce în Galileea, și anume faptul că invidia fariseilor era la lucru: încă de la început, Isus a fost respins de ei; El a venit la ai Săi, dar ei nu L-au primit. Acum Se va îndrepta către alte oi, pe care trebuie să le aducă.

Pe drumul Său spre Galileea avem apoi ceea ce putem numi slujirea Sa în Samaria; aceasta se întinde pe versetele 4-42! Începutul capitolului nostru vorbește, așadar, atât despre contextul și motivele pentru care S-a dus în Galileea, cât și despre ceea ce s-a întâmplat pe drumul spre Galileea. Și, așa cum este caracteristic pentru această Evanghelie, ea ne oferă o privire mai profundă asupra a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

Ioan ne spune:

1. Isus S-a dus din nou în Galileea.
2. Niciun cuvânt despre Irod!

26. FEMEIA SAMARITEANĂ

IOAN 4.4-42

Numai *Ioan* ne oferă detalii despre ceea ce s-a întâmplat după plecarea lui Isus spre Galileea și pe drumul Său într-acolo. Pe drumul Său spre Galileea, El o întâlnește pe femeia samariteancă!

În această Evanghelie despre Dumnezeirea lui Hristos, Îl vedem și ca Om adevărat. Obosit și respins, El stă în afara Ierusalimului și a religiei sale exterioare, la fântâna din Sihar. Dar El rămâne neobosit în dragostea Sa față de cei pierduți, nu doar față de cei din casa lui Israel, ci și față de cei care se află în afara ei. Tema acestei Evanghelii este: Hristos pentru lume. Mântuitorul infinit și divin nu poate fi limitat la o singură națiune!

În mod deosebit în Evanghelia *după Ioan* găsim consemnarea conversațiilor și a faptelor lui Isus cu persoane individuale sau cu grupuri de oameni cu privire la teme controversate. Nu citim nici măcar o singură dată că El predică în mod formal, cum ar fi, de exemplu, în Predica de pe Munte. Iată, așadar, ceea ce este specific acestei Evanghelii: Isus Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, într-o conversație personală cu o persoană din afară, o neevreică, o respinsă!

27. ISUS PREDICĂ PUBLIC ÎN GALILEEA

MARCU 1.14-15; MATEI 4.17; LUCA 4.14-15; IOAN 4.43-45

I. *Marcu* ne spune că Isus propovăduiește Evanghelia. Traducerea noastră greșește aici, atunci când adaugă cuvintele „Împărăției": acesta este un adaos împrumutat de la *Matei,* care în Evanghelia sa este perfect potrivit.

II. *Matei* spune: „de atunci", adică începând cu arestarea lui Ioan Botezătorul. Acesta a fost, după cum am văzut, semnul că El a început să propovăduiască Împărăția cerurilor. El le prezintă iudeilor Împărăția cerurilor ca fiind ceea ce corespundea profețiilor profeților lor.

III. *Luca* începe în capitolul 4.14 cu faptul că Isus S-a întors în Galileea în puterea Duhului, iar relatarea sa continuă: „Și vestea despre El s-a răspândit." Ne oprim la sfârșitul versetului 15, deoarece între versetul 15 și versetul 16 avem un eveniment pe care *Luca* nu-l relatează, un eveniment pe care *Ioan* îl relatează în capitolul 4.46-54 – povestea vindecării fiului unui slujitor împărătesc. De fapt, Isus încă nu ajunsese la Nazaret!

IV. *Ioan* ne spune în mod explicit că, după cele două zile petrecute în Samaria, Hristos a plecat mai departe spre Galileea. În plus, *Ioan* ne mai spune că Isus făcuse deja multe lucruri în Ierusalim înainte de a ajunge în Galileea.

El a lăsat Ierusalimul în urmă și Se îndreaptă acum către cei disprețuiți de iudei.

28. VINDECAREA FIULUI UNUI SLUJITOR ÎMPĂRĂTESC

IOAN 4.46-54

Ioan remarcă: „El a venit din nou în Cana Galileii.” *Ioan* este singurul dintre cei patru evangheliști care ne relatează această istorie emoționantă despre slujitorul împărătesc disperat. Avem tot dreptul să întrebăm: „De ce”?

Până acum am urmărit plecarea lui Isus spre Galileea și drumul Său într-acolo.

Aici, la începutul lucrării Sale publice, avem ceea ce putem numi a doua Sa minune.

Pentru a oferi cititorului o imagine de ansamblu asupra ordinii cronologice a minunilor săvârșite de Isus, le prezentăm într-un tabel:

	MINUNEA	**RELATATĂ ÎN**			
		Matei	*Marcu*	*Luca*	*Ioan*
1	Transformarea apei în vin				2.9
2	Vindecarea fiului unui slujitor împărătesc				4.46
3	Pescuirea minunată			5.6	
4	Vindecarea unui demoniza în sinagogă *(prima minune într-un sabat)*		1.26	4.35	
5	Soacra lui Petru *(a doua minune într-un sabat)*	8.14	1.31	4.38	
6	Curățirea leprosului	8.3	1.41	5.13	
7	Vindecarea unui om paralizat	9.2	2.3	5.18	
8	Bolnavul de la Betesda *(a treia minune într-un sabat)*				5.1-47
9	Omul cu mâna paralizată *(a patra minune într-un sabat)*	12.10	3.1	6.6	
10	Robul unui centurion	8.5-13		7.2	
11	Fiul văduvei din Nain			7.11-17	
12	Demonizatul mut	12.22	3.19-30	11.14-36	
13	Potolirea furtunii	8.26	4.39	8.24	
14	Demonizatul din Gadara	8.28	5.1	8.26	
15	Învierea fiicei lui Iair	9.18	5.42	8.41	
16	Cei doi orbi	9.27			
17	Alungarea demonului din mutul demonizat	9.32			
18	Hrănirea celor 5000	14.15	6.41	9.12	6.5
19	Isus umblă pe mare	14.25	6.49		6.19
20	Vindecarea fiicei femeii canaanite	15.22	7.25		
21	Vindecarea mulțimilor	15.29-31	7.31-37		

22	Hrănirea celor 4000	15.32	8.8		
23	Orbul de la Betesda		8.23		
24	Vindecarea băiatului lunatic	17.14	9.26	9.37	
25	Taxa pentru Templu	17.24			
26	Orbul din naștere *(a cincea minune într-un sabat)*				9
27	Vindecarea femeii *(a șasea minune într-un sabat)*			13.11	
28	Bolnavul de ascită *(a șaptea minune într-un sabat)*			14.2-4	
29	Vindecarea celor zece leproși			17.12-19	
30	Orbul de la Ierihon	20.30	10.46	18.35-43	
31	Învierea lui Lazăr				11
32	Blestemarea smochinului	21.19	11.12		
33	Vindecarea lui Malhu			22.51	
34	A doua pescuire minunată				21.6

Aici, în Ioan 4.54, avem, așadar, a doua minune a lui Isus. Prima a avut loc la Cana; aceasta se referă la un bărbat din Capernaum. Iudeea L-a respins, dar Galileea pare dispusă să-L primească.

S-a spus că în acest funcționar împărătesc găsim o imagine a lui Israel, care a fost multă vreme un curtean al lumii. Starea lui — așa cum o caracterizează Domnul — este exact ca cea a lui Israel: „Dacă nu vedeți semne și minuni, nicidecum nu credeți.” Astfel va fi adus Israel la Dumnezeu în cea mai mare nevoie a lui. Cetatea ocaziilor ratate, Capernaum, va veni la Cana, „satul mângâierii”.

După cum am văzut, *Ioan* este singurul dintre evangheliști, care prezintă evenimentele din Ierusalim, în timp ce toți ceilalți evangheliști se ocupă de lucrarea Sa în Galileea.

Astfel, vedem în Evanghelia *după Ioan* că Hristos Își începe lucrarea la Cana. Dar în Evanghelia *după Luca*, Hristos începe în Nazaret.

29. PRIMA RESPINGERE A LUI ISUS ÎN NAZARET

LUCA 4.16-30

„A venit în Nazaret”, relatează *Luca.* Punctul decisiv din Evanghelia *după Matei* este faptul că Isus părăsește Nazaretul și locuiește în Capernaum. *Luca* ne relatează despre prima respingere a lui Hristos în locul în care fusese crescut! Aici se întreabă: „Nu este acesta fiul lui Iosif?”

Un Om adevărat era, în acea vreme și în acel loc, vasul harului lui Dumnezeu pe acest pământ. Unde am putea găsi mai potrivit acest fapt despre El ca Om adevărat decât în Evanghelia *după Luca,* a cărei accentuare specială se află tocmai în aceasta? Întreaga Evanghelie are această temă. El explică aici, în primele cuvinte ale lucrării Sale, pe care *Luca* ni le transmite, motivul acestei „ungeri”: El vine și propovăduiește Vestea Bună celor săraci. Dar în timp ce profetul

continuă cu „Ziua răzbunării Dumnezeului nostru” (Isaia 61.2), Domnul se oprește chiar în mijlocul frazei! Judecata este încă amânată.

Chiar dacă se miră de cuvintele de har rostite de Fiul lui Iosif, ei nu au nevoie de ele — și la ce ar folosi minunile, dacă nu pentru a confirma răutatea și impenetrabilitatea inimilor lor! Ei Îl resping, pe El și cuvintele și lucrările Lui! Toate acestea sunt deja o umbră a ceea ce întreaga națiune I-ar face. Astfel, Mesia respins Își continuă slujirea și se îndreaptă spre Capernaum.

Remarcă: Suntem ferm convinși că cele două relatări din Evanghelia *după Matei* și din Evanghelia *după Luca* sunt la fel de adevărate, deși sunt diferite; dar cine poate spune că sunt identice sau că Duhul lui Dumnezeu nu a avut propriul Său motiv lăudabil pentru a acorda prioritate ambelor locuri?

30. ISUS SE DUCE LA CAPERNAUM

MATEI 4.13-16; LUCA 4.31a

I. *Matei* nu ne relatează nimic despre respingerea Sa la Nazaret, și nici ceilalți doi evangheliști nu o fac. De fapt — am subliniat deja aceasta — accentul se pune aici pe faptul că Isus părăsește Nazaretul (motivele nu sunt precizate aici) pentru a se îndrepta spre Capernaum. Motivul pentru care Se îndreaptă spre Capernaum reiese clar din aceste versete: „Ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin profetul Isaia.” Apoi avem citatul din Isaia 9.1-2, o citare care se găsește doar la *Matei*. Toate acestea sunt în deplină concordanță cu tema din Evanghelia *după Matei:* împlinirea profețiilor despre Mesia.

   De aceea, am văzut deja sub titlul „Isus predică în public în Galileea” (secțiunea 27) că Isus S-a dus la Capernaum pentru a propovădui Împărăția cerurilor. Și acest fapt este în concordanță cu profeții.

II. *Luca* remarcă doar că Isus a venit la Capernaum ca o consecință firească a ceea ce am analizat deja: respingerea Sa în Nazaret.

31. PATRU UCENI SUNT CHEMAȚI OFICIAL

MARCU 1.16-20; MATEI 4.18-22; LUCA 5.1-11

I. *Marcu* și *Matei* sunt în concordanță în remarca lor că ucenicii aruncau o plasă în mare, în timp ce *Luca* spune că ei spălau plasele. *Marcu* și *Matei* continuă spunând că ei și reparau plasele, în timp ce *Luca* tace cu privire la acest aspect. Numai *Marcu* ne spune că în corabie se aflau și zilieri, ceea ce dovedește o anumită bogăție și ne luminează, de asemenea, asupra faptului că Zebedeu nu a fost lăsat complet fără ajutor. *Luca* relatează multe alte detalii. Vom reveni în scurt timp asupra acestora.

II. *Marcu.* Cititorul își va aminti observațiile din secțiunea 19 — „Primii ucenici ai lui Isus” (Ioan 1.35-51) — din care deducem că ceea ce avem aici nu este prima întâlnire a Domnului nostru cu ei. Ei Îl cunoșteau cu mult înainte de evenimentul de față și deja credeau în El.

   Faptul este că, în timpul respingerii Sale, Domnul cheamă și Se asigură ca vocea Sa să fie auzită și ascultată de acești patru bărbați și de alții. Acum putem înțelege de ce și-au lăsat „îndată” plasele și L-au urmat — știau cine era El! El avea să aibă grijă de tatăl lor și de familiile lor!

În Evanghelia *după Matei* și în Evanghelia *după Marcu*, patru pescari sunt chemați de la corăbiile lor; în Evanghelia *după Luca* găsim doar chemarea personală a lui Simon, dar toți Îl urmează pe Domnul Isus când ajung pe țărm.

Mai departe, în Evanghelia *după Marcu,* aflăm că Petru și Andrei sunt chemați înaintea lui Iacov și Ioan. Este aceasta în contradicție cu Evanghelia *după Ioan?* Cu siguranță că nu!

În această Evanghelie, care ni-L prezintă pe Hristos ca pe un slujitor desăvârșit, vedem accentul pus pe chemarea la muncă, în timp ce ordinea din Evanghelia *după Ioan* este mai personală. Putem face distincția între chemarea personală din *Ioan* și chemarea la slujire (sau chemarea spre slujire) din *Marcu*. Să ne oprim puțin și să ne minunăm de felul minunat în care Duhul lui Dumnezeu a alcătuit această frumoasă ordine.

III. Relatarea din Evanghelia *după Matei* este aici aproape identică cu relatarea din Evanghelia *după Marcu*, iar acest fapt a fost deja suficient menționat.

IV. *Luca.* Această relatare este mai detaliată. Evanghelistul nostru se concentrează mai mult asupra contextului chemării unui ucenic la slujire; auzim cum Domnul nostru se ocupă personal de Simon Petru.

În consecință, găsim în această relatare mult mai multe detalii despre Simon: a muncit din greu toată noaptea; este dezamăgit, pentru că nu a prins nimic; se supune imediat poruncii lui Isus de a arunca plasa. Este extrem de uimit de minunata captură de pește. Mărturisește că este un om păcătos și se predă în totalitate Domnului — toate acestea sunt descrise într-un mod foarte viu de *Luca*.

Aici, un suflet este adus în prezența Celui care este Lumina, Cel care îl cunoaște pe deplin. Dar faptul acesta nu trezește teamă, ci o dorință tot mai mare de a fi lângă Domnul Isus. În acest fel, Petru Îl cunoaște pe Domnul și se unește cu Hristos în mesajul Său de har pentru oameni.

32. MINUNILE SĂVÂRȘITE ÎN CAPERNAUM

MARCU 1.21-34; MATEI 8.14-17; LUCA 4.31-41

A. Duhul necurat

I. *Marcu* ne arată imediat scopul misiunii lui Isus:

1. El îi învață.
2. El a venit să-i ia puterea lui satan.

Astfel, prima Sa acțiune plină de putere este fundamentală pentru binecuvântarea pământului: satan trebuie alungat.

Hristos revelează aici „lucrările de putere ale veacului viitor” (vezi Evrei 6.5), iar puterea lui satan se dovedește a fi zdrobită.

Scena se petrece într-o sinagogă, iar aici, chiar în mijlocul poporului lui Dumnezeu, se află un demon, un duh necurat. *Marcu* descrie în mod plastic demonul, cum a țipat cu voce tare înainte de a ieși. *Luca,* care de obicei descrie cu multe detalii, omite acest fapt, dar adaugă că bietul om a rămas nevătămat.

Strigătul furios al demonului care iese arată neputința lui satan și a oștirilor sale în prezența Slujitorului smerit al lui Dumnezeu.

II. Am lăsat relatarea lui *Luca* la versetul 31, dar încă nu am terminat de analizat acest verset. Cronologic, mai întâi are loc chemarea ucenicilor, pe care îi găsim acum însoțindu-L, când El intră împreună cu ei în sinagogă și, mai târziu, în casa lui Petru.

Bietul om din sinagogă este posedat de un duh necurat și, prin urmare, incapabil să slujească lui Dumnezeu și oamenilor.

Dar Omul trimis de Dumnezeu amenință puterea lui satan într-un „seamăn" — ce condescendență! Și astfel avem următoarea scenă — după ce El a dovedit, prin această faptă puternică, că poate nimici vrăjmașul — nu într-o sinagogă, ci într-o casă: casa lui Petru.

B. Soacra lui Petru

I. *Marcu* (1.29-34) ne spune pur și simplu că ea zăcea cu febră, că „ei" I-au povestit lui Isus despre ea, că El a luat-o de mână și a ridicat-o, și că ea le-a slujit.

II. *Luca* spune că era o febră mare, că „ei" L-au rugat pentru ea, că Isus a venit și a alungat febra (cauzată, evident, de un demon!) și că ea s-a ridicat imediat și a avut puterea și energia obișnuite pentru a le sluji.

III. *Matei* (8.14-17) spune că Isus Însuși a văzut-o pe soacra lui Petru (suntem însă convinși că I s-a povestit despre ea). În Evanghelia *după Marcu*, totul este foarte uman, de parcă Domnul Isus nu ar ști totul.

În Evanghelia maiestuoasă a lui Mesia, nu este nevoie să I se spună nimic Domnului Isus, ci El cunoaște boala ei și pur și simplu vine și o atinge. Acest fapt este suficient pentru a-i da puterea să se ridice și să-L slujească. Isus se distinge în această Evanghelie ca fiind unic: există o distanță, așa cum am observat deja în studiul nostru anterior.

Dar cititorul să-și îndrepte atenția asupra unui fapt care este de cea mai mare importanță: am trecut peste întreaga relatare de la capitolul 4.22, până la capitolul 8.13. De ce?

Matei a părăsit aici ordinea cronologică a evenimentelor și a preferat ordinea morală. Curățirea leprosului (8.1-4) și vindecarea slujitorului centurionului dintre națiuni (8.5-13) au avut loc, într-adevăr, după ce Isus a intrat în casa lui Petru. Dar Duhul Sfânt trebuie să fi inserat aceste evenimente acolo unde se află, dintr-un motiv întemeiat.

În cazul vindecării soacrei lui Petru, vedem că Isus vindecă prin atingere; El este prezent personal. Același fapt îl vedem și în cazul leprosului.

În cazul slujitorului centurionului, însă, vedem cum El vindecă fără a fi prezent personal lângă bolnav. Aici se află, credem noi, cauza abaterii de la ordinea cronologică și a preferinței pentru ordinea morală.

Atingerea ne asigură că Îl avem din nou prezent aici, așa cum va fi El într-un moment viitor, când Se va întoarce la Israel (care L-a respins încă de la început), în timp ce vindecarea tuturor categoriilor de bolnavi, împreună cu referirea la Isaia (El a venit să împlinească profețiile) ne conduce către un alt scenariu. În concluzie, îl vedem pe Domnul Isus în Matei 8 ca fiind:

a. Fiul lui Dumnezeu (în cazul vindecării leprosului), deoarece vindecarea leprei era necunoscută în Israel, iar lepra era o stare pe care numai Dumnezeu o putea rezolva (vezi 2 Împărați 5.7).

b. Fiul lui Avraam în legătură cu credincioșii dintre neamuri, deoarece înrudirea spirituală cu Avraam este cea care face ca cineva să fie fiul său.

c. Mesia, care reprezintă înrudirea naturală, exprimată în relatarea despre soacra lui Petru. Această legătură a fost eliminată din Evangheliile noastre, iar această situație persistă pe toată durata epocii Bisericii (Adunării). Dar această legătură va fi restabilită în viitor. Despre aceasta vorbește evenimentul pe care îl avem în fața noastră, și putem înțelege cu ușurință de ce Duhul Sfânt a preferat să-l consemneze mai degrabă în acest context, în capitolul 8, decât la locul său corespunzător în ordinea cronologică.

d. Fiul Omului, ceea ce se referă la domnia lui Isus ca Împărat în Împărăția de o mie de ani, când Israel va fi restaurat, iar sufletele din toate colțurile pământului vor fi introduse în binecuvântare. Găsim aceasta ilustrat în restul relatării noastre: „Când s-a făcut însă seară". Toți cei trei evangheliști menționează aceasta.

Remarcă: În versetele 16 și 17 sunt menționați cei care suferă și cei posedați. Puterea lui satan, care provoacă suferințe și posedări, este frântă în mod demonstrativ. Acest fapt este subliniat încă o dată în ceea ce urmează:

Marcu spune: Mulți au fost vindecați.

Matei spune: Toți au fost vindecați.

Luca spune: pe fiecare dintre ei i-a vindecat.

Suntem convinși că toți cei trei evangheliști au dreptate în ceea ce spun. Când *Marcu* spune că mulți au fost vindecați, nu credem că a rămas cineva nevindecat, ci mai degrabă ceea ce confirmă și ceilalți: El i-a vindecat pe toți, și aceștia erau mulți.

33. ISUS CĂLĂTOREȘTE PENTRU PRIMA DATĂ PRIN GALILEEA

MARCU 1.35-39; MATEI 4.23-25; LUCA 4.42-44

I. *Marcu:* O slujire care nu se bazează pe rugăciune serioasă nu poate fi nici eficientă, nici plină de putere. Cât de minunat este să vedem în această Evanghelie, care vorbește despre slujire, că Fiul lui Dumnezeu, ca Slujitor ascultător și smerit, se trezește cu mult înainte de răsăritul soarelui pentru a Se ruga! Cât de mult corespunde acest fapt caracterului Evangheliei. Numai *Marcu* spune că era „dis-de-dimineață". *Luca* remarcă: „Făcându-se ziuă ..."

Există totuși o diferență între rugăciunea Domnului și rugăciunea noastră. Rugăciunea Lui este comuniune, nu cerere. Această Evanghelie subliniază dependența Slujitorului de Stăpânul Său: „El Îmi trezește dimineață după dimineață, îmi trezește urechea, ca să ascult ca un ucenic" (Isaia 50.4).

Marcu ne spune că Simon și ceilalți ucenici Îl urmează pe Domnul până la locul unde Se roagă. Slujitorul smerit îi învață prin faptele Sale!

II. *Matei* nu ne spune nimic despre acest eveniment. Ceea ce observăm — spre deosebire de celelalte Evanghelii — este că întreaga învățătură a Domnului și toate lucrările Sale sunt condensate în trei versete.

Aceasta se află aici chiar înainte de Predica de pe munte. În afară de aceasta, citim despre faima lui Isus, care s-a răspândit în toată Siria și în multe cetăți de aproape și de departe. După ce toate mulțimile au devenit atente, sunt prezentate pe larg trăsăturile Împărăției. Aici avem ordinea morală a evenimentelor. *Matei* era prezent când a fost ținută Predica de pe munte, și știa că aceasta a avut loc mult după versetele noastre 23-25 din capitolul 4.

În această Evanghelie îl avem în fața noastră pe Împăratul: pe Cel căruia I se fac rugăminți. De aceea, faptul că rugăciunea lui Isus este omisă este în deplină concordanță cu intenția Evangheliei!

III. *Luca* este evanghelistul care ne relatează multe despre viața de rugăciune a lui Hristos. Există cel puțin șapte ocazii semnificative în această Evanghelie în care îl găsim pe Domnul Isus în rugăciune: capitolul 3.21; 5.16; 6.12; 9.18; 9.28,29; 11.1; 22.41-44.

Așadar, când vedem că aceasta este Evanghelia Omului dependent și rugător și că acest fapt este atât de caracteristic pentru El, *Luca* se mulțumește doar să remarce: „Și, făcându-se ziuă, a ieșit și a mers într-un loc pustiu" [Luca 4.42]— desigur, pentru a se ruga!

Spre deosebire de *Marcu*, evanghelistul nostru menționează că nu numai ucenicii Îl urmau, ci și „mulțimile Îl căutau". Și în ce scop? Voiau să-L aibă doar pentru ei; atât de atrași erau de minunile Sale.

Dar lui Hristos nu-I era de ajuns că ei Îl căutau — cu intenții secundare — ci El îi căuta pe toți oamenii, oriunde s-ar fi aflat. De aceea, *Luca* continuă: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și altor cetăți." Iar *Marcu* spune: „Să mergem în altă parte, prin așezările învecinate."

Remarcă: Evanghelia *după Ioan:* Ultimul lucru pe care l-am analizat la al patrulea evanghelist a fost vindecarea fiului unui slujitor împărătesc, la sfârșitul capitolului 4.

În Evanghelia *după Ioan* nu găsim nicio respingere a lui Hristos în Nazaret; nicio plecare spre Capernaum; nicio chemare oficială a ucenicilor; nicio minune în Capernaum; nici vindecarea leprosului; nici vindecarea paraliticului din Capernaum; nici chemarea lui Matei.

Ioan leagă în Evanghelia sa vindecarea fiului slujitorului împărătesc direct de vindecarea bolnavului de la iazul Betesda.

Primele trei Evanghelii ne arată slujirea lui Hristos în Galileea, în timp ce Evanghelia *după Ioan* ni-L arată adesea pe Domnul în Ierusalim.

34. VINDECAREA UNUI LEPROS

MARCU 1.40-45; MATEI 8.2-4; LUCA 5.12-16

I. *Marcu*, precum și *Matei* și *Luca*, consemnează acest eveniment; *Ioan* nu o face. *Marcu* ne oferă cele mai multe detalii și prezintă relatarea cea mai vie. El ne spune că leprosul vine, Îl roagă și îngenunchează, în timp ce *Matei* menționează simplu că el s-a aruncat la picioarele lui Isus sau I s-a închinat. *Luca* adaugă că a căzut cu fața la pământ și L-a rugat.

Ce imagine a suferinței, a disperării, a lipsei de speranță și a neputinței — cu adevărat o imagine a pierzării care se află în om.

Doar *Marcu* ne spune că lui Isus I „s-a făcut milă". Toți cei trei evangheliști menționează că Isus l-a atins pe cel necurat, și toți trei ne spun cum Isus i-a poruncit să nu spună nimănui despre aceasta; *Marcu* adaugă chiar că El i-a „poruncit cu tărie".

Atât *Marcu*, cât și *Luca* ne arată rezultatul faptului că omul nu a respectat porunca Domnului: vindecarea sa a devenit cunoscută pretutindeni, astfel încât mulțimi de oameni curioși veneau din toate părțile la Isus; acest fapt L-a obligat să Se retragă în pustiu.

Și din nou, găsim, în deplină concordanță cu Evanghelia *după Luca,* motivul pentru care Hristos S-a retras: pentru a Se ruga!

Ar trebui să fie clar pentru cititor că *Marcu* redă aici succesiunea istorică, în timp ce *Matei* și *Luca* reiau și adaptează relatarea în funcție de scopurile lor.

II. *Matei:* Aici facem un salt de la capitolul 4.25 (trecând peste întreaga Predică de pe munte) la capitolul 8.1, unde citim că Isus „coborâse de pe munte", unde dăduse învățătura Sa despre Împărăție.

Pentru cititorul atent, este evident că în capitolul 8.2-4 avem exact același lucru care este consemnat în *Marcu* 1 și pe care l-am analizat.

Dorim să subliniem ceea ce s-a spus cu privire la semnificația alcătuirii acestor evenimente în *Matei*; explicații în acest sens au fost oferite sub titlurile „Minunile săvârșite în Capernaum" și „Soacra lui Petru".

Încă câteva observații cu privire la *Matei:*

A. Întregul popor Israel este prezentat aici prin lepros, care este o imagine a stării lor morale în prezența lui Mesia al lor. Iudeii știau că nimeni, în afară de Dumnezeu, nu putea vindeca lepra (2 Împărați 5.7).

Domnul Isus, Dumnezeu revelat în carne, se află deasupra puterii Legii — El poate atinge această lepră fără să Se întineze.

Însă nu venise încă timpul să se pună deoparte Legea lui Moise. De aceea porunca lui Isus către omul vindecat. Preotul trebuia să fie obligat să recunoască mâna lui Dumnezeu în această minune remarcabilă.

B. Vedem că *Matei* îl prezintă pe lepros la începutul capitolului 8 și pe paralitic la începutul capitolului 9.

Marcu relatează faptele exact așa cum s-au petrecut și nu introduce nimic altceva între aceste două evenimente.

La unul *(Matei)*, păcatul este văzut ca cea mai impresionantă imagine a pângăririi; la celălalt *(Marcu)*, păcatul este văzut ca o vină însoțită de o slăbiciune totală, căci capitolul 2 începe imediat cu paraliticul.

35. VINDECAREA PARALITICULUI (ÎN CAPERNAUM)

MARCU 2.1-12; MATEI 9.2-8; LUCA 5.17-26

I. *Marcu:* După ce S-a retras în pustiu pentru a Se ruga — așa cum ne informează *Luca* 5.16 — Domnul Isus Se întoarce la Capernaum. Aglomerația de oameni era imensă: nu mai era loc, iar atât *Marcu*, cât și *Luca* menționează că „nu puteau să se apropie de El" și „nu găseau pe unde să-l ducă înăuntru".

II. În relatările sinoptice despre acest eveniment există doar diferențe foarte mici. *Matei* menționează la final că ei „s-au temut" (compară cu Faptele apostolilor 2.43 și 5.11).

Aici, Iehova Se afla în mijlocul poporului Său și împlinea Psalmul 103, dar El este prezent aici și ca Fiu al Omului.

36. CHEMAREA LUI LEVI ȘI MASA DIN CASA LUI

MARCU 2.13-17; MATEI 9.9-13; LUCA 5.27-29

I. *Marcu* este singurul care ne spune că Isus „a ieșit din nou" (din casă) „lângă mare" și că a învățat mulțimea.

Atât *Marcu*, cât și *Luca* îl numesc pe Levi după numele său iudaic, iar *Marcu* adaugă că este fiul lui Alfeu. „Levi", numele său original (care înseamnă „devotat", „atașat"), era numele său iudaic, iar „Matei", fiul lui Alfeu (Alfeu înseamnă „cel mai înalt") este numele său de botez (Matei înseamnă „darul lui Dumnezeu").

După părerea noastră, *Marcu* a intenționat poate să vorbească despre faptul că harul lui Dumnezeu se întindea asupra națiunilor (numai *Marcu* menționează marea) și că acest har divin depășește Legea și îi unește pe iudeii cu națiunile!

II. Dacă comparăm Evangheliile *după Marcu* și *după Luca*, constatăm că chemarea lui Levi a avut loc cu mult înainte de *Matei* 9.9.

Motivul pentru care *Matei* plasează acest eveniment aici constă în intenția de a oferi o imagine cuprinzătoare (din punct de vedere temporal) a prezenței Domnului nostru pe pământ și a consecințelor acesteia pentru Israel. Astfel, au fost sintetizate toate faptele care se referă la orbirea lor temporară și la restaurarea lor viitoare.

Matei este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu să menționeze aici numele său — numele sub care a fost cunoscut de atunci încolo atât pe pământ, cât și în cer.

Prin faptul că Isus acceptă invitația de a lua masa în casa lui Levi, El arată că dezvăluie harul lui Dumnezeu într-o măsură tot mai mare, — El mănâncă împreună cu vameșii și păcătoșii.

De la *Luca* aflăm că Matei I-a pregătit lui Isus o masă (versetul 29). Această masă a avut loc, de fapt, după întoarcerea lui Isus din Gadara, așa cum deducem din relatările lui *Marcu* și *Luca*.

În comparație cu *Matei*, se pare că *Marcu* se abate de la ordinea obișnuită! Poate că ospățul lui Levi ar trebui să se încadreze între versetele 22 și 23.

Matei prevede un interval de timp între ceea ce s-a petrecut în casa lui Levi și disputa privind sabatul, în timp ce *Marcu* și *Luca* leagă aceste evenimente între ele.

Chemarea lui Matei (sau Levi) pare, de asemenea, din punct de vedere istoric, să fi avut loc cu ceva timp înainte de ospățul pe care l-a organizat. Fiecare evanghelist își folosește materialul mai degrabă în funcție de scopul său decât într-o ordine pur cronologică. Legătura dintre întrebarea referitoare la sabat și abolirea ritualului legal care urma să aibă loc este evidentă, și de aceea acestea sunt relatate una după alta atât în *Luca*, cât și în *Marcu*.

37. ÎNTREBAREA REFERITOARE LA POST (ÎN CASA LUI LEVI)

MARCU 2.18-22; MATEI 9.14-17; LUCA 5.30-39

I. *Marcu:* Întreaga scenă era destinată celor care aveau urechi să audă schimbările semnificative care urmau să aibă loc în lucrarea lui Dumnezeu. Isus arată caracterul nou al căilor lui Dumnezeu și incompatibilitatea lor cu iudaismul. Nici forma lor exterioară, nici puterea lor interioară nu pot fi amestecate cu lucrurile vechi: în Împărăția lui

Dumnezeu vor fi valabile norme cu totul noi. Veșmântul iudaic uzat (versetul 21) și burdufurile vechi (versetul 22) vor dispărea; vinul nou necesită burdufuri noi.

Nu era vorba de a petici ceea ce era vechi, ci de a accepta ceea ce era nou. Încercarea de a amesteca noile forme și spiritul Împărăției lui Dumnezeu cu vechile forme ale iudaismului nu ar duce nici la o restaurare a iudaismului, nici la o păstrare a creștinismului, ci doar la pieirea amândurora.

Dacă comparăm relatările celor trei evangheliști, constatăm că sunt practic identice. Acest fapt arată importanța acestui pasaj.

Numai *Luca* adaugă: „Și nimeni, după ce a băut din cel vechi, nu dorește vin nou, pentru că zice: «Cel vechi este mai bun»" (versetul 39). *Luca* arată astfel încăpățânarea inimii omenești. Omul preferă să se afle sub Lege, cu toată neclaritatea, nesiguranța și îndepărtarea de Dumnezeu pe care aceasta le implică, decât sub harul infinit mai binecuvântat al lui Dumnezeu, așa cum se manifestă acesta în Hristos.

Remarcă: Fratele W. Kelly remarcă în acest context: „Aici se găsește una dintre puținele abateri excepționale de la ordinea cronologică din Evanghelia *după Marcu,* dacă nu chiar singura, deoarece, începând de la Matei 9.18, s-ar părea că, atunci când Domnul a vorbit despre vin și burdufuri, Iair a venit din cauza fiicei sale. Despre aceasta aflăm abia în capitolul 5 din Evanghelia *după Marcu!"*

38. ÎNTREBAREA REFERITOARE LA SABAT

MARCU 2.23-28; MATEI 12.1-8; LUCA 6.1-5

I. *Marcu:* Deoarece acest subiect este legat și de marea schimbare care a avut loc în epocile lui Dumnezeu, observăm că *Marcu* și *Luca* leagă întrebarea referitoare la hainele vechi și a burdufurilor vechi de întrebarea referitoare la sabat. *Matei* o abordează și el, însă într-un alt context.

Pentru iudei, sabatul avea o importanță extraordinară, întrucât cu acesta era legată întreaga lor relație de legământ cu Iehova.

Relatările celor trei evangheliști sunt, la rândul lor, aproape identice, deși la *Matei* există câteva diferențe interesante, pe care le vom analiza mai târziu.

Relatarea lui *Marcu* se distinge prin faptul că menționează numele marelui preot: Abiatar (aceasta este, de fapt, o greșeală a copistului, deoarece ar fi trebuit să fie Ahimelec; compară cu 1 Samuel 21.1). Deoarece *Marcu* se adresează romanilor, care probabil nu cunoșteau istoria iudeilor, el menționează numele preotului; *Matei,* care scrie pentru iudei, despre care se presupune că își cunosc propria istorie, îl omite din relatarea sa.

În afară de aceasta, numai *Marcu* ne spune: „Sabatul a fost făcut pentru om, nu omul pentru sabat" (versetul 27). Prin aceasta, el prezintă sensibilitatea plină de compasiune a lui Dumnezeu față de om, care este atât de complet opusă celei a fariseilor.

II. *Matei* este singurul care spune că ucenicilor „le era foame".

Hristos îi justifică pe ucenicii Săi, dezvăluind starea îngrozitoare în care se afla poporul lui Dumnezeu. Prin necredință, aceștia L-au respins pe Cel care este Domnul sabatului. Odată cu respingerea Sa, nici sabatul nu mai putea fi păstrat pentru ei!

David, la fel ca Hristos, împăratul uns, a fost respins, iar în aceste circumstanțe lui David i s-a făcut foame, ceea ce indica decăderea poporului în ansamblu. Și preoțimea eșuase complet în persoana lui Eli. David a preluat rolul unui preot!

În afară de aceasta, Evanghelia *după Matei* spune în versetele 5 și 6 din capitolul 12 că slujba preoțească nu înceta nici măcar în ziua sabatului. Astfel, Hristos arată că Israel păcătuiește prin respingerea Lui. Dar Cel care era mai mare decât Templul și jertfele se afla printre ei! Ah, dacă L-ar fi recunoscut măcar!

Hristos, ca Stăpân al sabatului, este mai presus de acesta și avea dreptul să anuleze toate legile rituale. Din partea lor, a fost o pură nebunie și ipocrizie să-L respingă pe Martorul lui Dumnezeu și, în același timp, să pretindă că Îl glorifică pe Dumnezeu.

Dacă *Matei* începe cu cuvintele „În timpul acela”, nu trebuie să presupunem că acesta urmează imediat după ceea ce se află în capitolul 11. Trebuie să aflăm din celelalte Evanghelii ce s-a întâmplat între timp.

Marcu ne arată că această scenă a avut loc mult mai devreme și că, de aceea, *Matei* scoate acest eveniment cu totul din contextul său istoric și ni-l prezintă într-un context moral! De aceea, *Matei* așteaptă să poată prezenta faptul că iudeii L-au respins pe Mesia al lor cât mai complet posibil din punct de vedere moral.

Ioan completează această temă a trecerii de la vechile forme, vechile haine și vechile obiceiuri ale iudaismului la vinul nou al creștinismului prin scena emoționantă a vindecării bolnavului de la Betesda.

39. VINDECAREA BOLNAVULUI DE LA SCĂLDĂTOAREA BETESDA

IOAN 5.1-47

Ioan este singurul care ne relatează această vindecare. Ea a avut loc în Ierusalim, la scăldătoarea Betesda („Casa Milei”), în timpul celui de-al doilea Paște.

Aici Îl găsim în Ierusalim la o „sărbătoare a iudeilor”; da, a iudeilor, și nu mai este vorba de „sărbătoarea lui Iehova”. El se află în afara tuturor acestora; El a fost respins.

Betesda simbolizează incapacitatea Legii de a vindeca păcătoșii — în Vechiul Legământ nu există ajutor, și astfel omul depinde numai de harul lui Dumnezeu. Separată de influența cerească prin care apa era mișcată, la această scăldătoare nu există niciun gând de ajutor.

Vindecarea bolnavului a avut loc chiar în ziua sabatului, iar Isus răspunde aici: „Tatăl Meu până acum lucrează, și Eu lucrez” (versetul 17). Acest fapt este în concordanță cu ceea ce ceea ce am găsit în celelalte Evanghelii: El este originea și Domnul Sabatului.

40. VINDECAREA OMULUI CU MÂNA USCATĂ

MARCU 3.1-6; MATEI 12.9-14; LUCA 6.6-11

I. *Marcu:* Și acest eveniment este în legătură cu sabatul. În această scenă vedem cât de complet ignorant era poporul cu privire la adevăratul sens al sabatului pe care ei încercau să-l onoreze.

   Acum nu este vorba de un om care a fost bolnav timp de treizeci și opt de ani, nici de un caz al ucenicilor înfometați, martori ai respingerii Domnului lor, ci de un alt exemplu, care ilustrează starea întregii națiuni: o mână uscată!

Luca ne spune că era mâna dreaptă! Inutilă pentru slujire — lipsită de putere! Iar această stare se regăsește chiar în sinagogă. Legea și tradițiile nu au putut să-l ajute pe acel om demn de milă; aceasta arată incapacitatea Legii de a vindeca. Dar chiar dacă Legea nu putea vindeca, cu siguranță nu era din această cauză rea sau o slujitoare a răului. Nu era o lege menită să facă răul, ci binele! Domnul face cunoscut aceasta aici cât se poate de public. El îl vindecă pe om prin puterea Sa divină, pentru a mărturisi împotriva lor și a le mustra gândurile rele.

Marcu este cel care ne relatează că „ei au tăcut". În interiorul lor clocotea o mânie păcătoasă. Și tot *Marcu* este cel care ne relatează despre mânia sfântă a Domnului.

II. *Matei:* În Evanghelia *după Matei*, „ei" sunt cei care pun întrebarea: „Este permis a vindeca în sabat?" Nu Isus este cel care întreabă.

Și aici, nu-L vedem pe Isus apărându-Și ucenicii, ci mai degrabă pe Isus lucrând în ziua de sabat. Intenția lor era să-L acuze. El le răspunde cu o întrebare, iar numai *Matei* relatează aceasta în versetele 11 și 12. Apoi, după ce i-a redus la tăcere cu *cuvintele* Sale (așa cum ne relatează *Marcu* în versetul 4), El îi reduce și mai mult la tăcere prin *lucrarea* Sa de vindecare.

Ca să rezumăm: în incidentul din lanul de grâu, Isus a convins națiunea de vina ei, care era în contradicție cu sfințenia sabatului. În continuare, El le revelează extrem de elocvent, în întâmplarea pe care o avem în față, că El este gata să lucreze pentru restaurarea lor — chiar și într-o zi de sabat. Astfel, Domnul, în Evanghelia Sa adresată iudeilor, întrerupe legătura Lui cu ei ca popor al legământului. Sabatul era semnul acestui legământ!

III. *Luca:* Ce diferență între dragostea lui Dumnezeu față de oameni și ura conducătorilor religioși ai poporului!

Dragostea lui Dumnezeu față de oameni L-a determinat să dăruiască omului ziua a șaptea ca zi de odihnă. Dar formaliștii rigizi au transformat această zi într-o povară insuportabilă pentru om.

Isus, Fiul lui Dumnezeu, poate citi gândurile nerostite. Numai *Luca* subliniază acest fapt aici (versetul 8): „Dar El le știa gândurile."

Împreună cu *Marcu*, *Luca* scrie că Isus întreabă dacă este îngăduit să faci bine în ziua de sabat.

În contrast cu mânia justificată a Slujitorului smerit din Evanghelia *după Marcu*, găsim în Evanghelia *după Luca* starea îngrozitoare a inimilor conducătorilor religioși (versetul 11): „Dar ei s-au umplut de furie" (literal: mânie neînțeleaptă).

Ei erau obsedați de un singur gând: „Ce să facem cu acest Isus?" *Marcu* și *Matei* ne relatează planul lor: „Să-L omorâm!" Nu numai că ei L-au respins, ci L-au răstignit deja în inimile lor.

Remarcă: Aici începem o nouă etapă a lucrării lui Isus, care a durat aproximativ douăsprezece luni. Prima Sa călătorie de propovăduire, de la Marcu 1.14 până la Marcu 3.6, se încheiase cu respingerea Sa, așa cum tocmai am constatat. Dar El trebuia să împlinească Scripturile și să fie ascultător până la moarte, da, până la moartea pe cruce.

41. VINDECAREA MULȚIMILOR DIN GALILEEA

MARCU 3.7-12; MATEI 12.15-21

I. *Marcu:* După ce a fost respins de ai Săi, la care venise, și aceștia erau hotărâți să-L omoare, El Se retrage la mare.

Dacă ai Săi, la care venise, Îl resping, El Se îndreaptă spre națiuni, a căror imagine o reprezintă marea neliniștită.

De fapt, întregul acest pasaj — versetele 7-12 — este specific doar *Evangheliei după Marcu* dintre cele patru Evanghelii.

Pe malul mării, oamenii Îl înghesuiau — tot felul de oameni: galileenii neinstruiți, iudeii privilegiați, cetățenii mândri ai Ierusalimului, edomiții ostili și beduinii sălbatici de dincolo de Iordan, negustorii vicleni din Tir și fenicienii din Sidon.

La aceștia și la alții venise El! Ei au venit la El și, oricâți au venit, au fost vindecați fără excepție. *Marcu* spune că, prin credință, doar L-au atins. Atât de mare era puterea Lui, încât chiar și demonii au trebuit să recunoască că acest Slujitor smerit era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

II. *Matei:* Isus „cunoscuse" (versetul 15) că ei Îl respingeau ca Mesia al lor și S-a retras pentru o vreme de lângă ei. Dar El nu încetează să arate milă celor care Îl roagă.

Toți, spune *Matei,* cei care au venit la El au fost vindecați. Isus acceptase sentința națiunii — respingerea. El nu a căutat să Se impună lor. De fapt, El le-a cerut celor pe care i-a vindecat să nu-L facă cunoscut. El era cunoscut de Dumnezeu, Tatăl Său, iar acest fapt este subliniat aici într-un mod frumos de *Matei*, prin cuvintele din Isaia 42. Chiar dacă poporul nu L-a recunoscut și L-a respins, aceasta a fost evaluarea lui Dumnezeu asupra Preaiubitului Său, în care Își găsea plăcerea.

Ce mustrare se ascundea în aceasta pentru iudeii, spre care aceste cuvinte erau îndreptate în mod deosebit, în conformitate cu scopul acestei Evanghelii.

42. CHEMAREA CELOR DOISPREZECE UCENICI

MARCU 3.13-19; MATEI 10.2-4; LUCA 6.12-16

I. *Marcu:* După ce S-a retras pe malul lacului și le-a poruncit celor vindecați să nu-L facă cunoscut, El urcă acum pe un munte. Aceasta este, într-adevăr, departe de a ascunde lumina! Adevărata slujire își are izvorul în înălțime și nu are nevoie în niciun fel de aprobare din partea mulțimii. Domnul Se retrage de la oameni spre Dumnezeu și îi cheamă la Sine, prin alegere absolută, pe cine dorește El!

Deoarece conducătorii religioși L-au respins pe Hristos, ei sunt acum dați la o parte ca fiind nedemni.

Trebuie desemnați noi conducători în vederea Împărăției. Dar, mai întâi de toate, este necesar ca ei să fie cu El — spune *Marcu* în versetul 14 — înainte de a fi trimiși.

Chiar și modul în care sunt trimiși diferă de la o Evanghelie la alta:

> *Marcu* ne arată că fiecare ucenic în parte trebuie să aștepte îndrumarea directă a Domnului său. Aceasta este subliniat de conjuncția „și", care se repetă de unsprezece ori.

Matei îi grupează în perechi — astfel fiind ilustrat principiul că doi sunt mai buni decât unul singur și, de asemenea, că părtășia și colaborarea între slujitorii Domnului sunt esențiale.

Luca urmează cam aceeași ordine ca *Marcu,* dar dacă ne uităm la enumerarea apostolilor făcută de *Luca* în Faptele apostolilor, avem mai întâi patru, apoi două perechi și apoi trei. Aceasta sugerează că faptul că slujitorul are o responsabilitate personală nu îl împiedică să colaboreze cu alții într-o atitudine corectă.

II. *Luca* ne arată, în deplină concordanță cu intenția Evangheliei sale, pe Fiul lui Dumnezeu ca fiind Omul dependent de Dumnezeu, care Își petrece toată noaptea în rugăciune (versetul 12). Chemarea celor doisprezece a fost astfel pregătită printr-o noapte de rugăciune. Astfel, Hristos ne arată cum trebuie să acționăm atunci când ne confruntăm cu decizii importante.

43. PREDICA DE PE MUNTE

MATEI 5.1-8,1; LUCA 6.17-7.1

I. *Marcu* lasă deoparte întreaga Predică de pe munte, precum și multe dintre evenimentele care urmează chemării celor doisprezece, de exemplu, vindecarea slujitorului centurionului, învierea fiului văduvei din Nain, mesajul lui Ioan Botezătorul către Isus, plângerea lui Isus cu privire la orașele Capernaum, Horazin și Betsaida, ungerea lui Isus în casa fariseului și modul în care Domnul predică în Galileea și vindecă bolnavi (Luca 8.1-3).

Ne putem întreba de ce Predica de pe munte este omisă în relatarea *lui Marcu*. Acest fapt este în concordanță cu intenția Duhului Sfânt în această Evanghelie. Aici, Domnul Isus *nu* este prezentat ca Împărat care a venit să-Și întemeieze Împărăția și care acum propovăduiește principiile acestei Împărății, așa cum este la *Matei;* aici Isus este prezentat ca Slujitorul smerit. De aceea, aici nu sunt vestite principiile Împărăției.

II. *Matei:* Până în acest moment, iudeilor li se arătase că Isus era Mesia al lor, și anume prin lucrările Sale printre ei. Prin lucrările și minunile Sale, oamenii de pretutindeni au devenit conștienți de El; chiar și din străinătate, din Siria, veniseră la El.

Acum sosise timpul să fie făcute cunoscute principiile Împărăției.

După părerea noastră, aici, la fel cum au fost rezumate mai înainte minunile, în capitolele 5.1 până la capitolul 8.1 sunt rezumate și cuvintele lui Isus.

Predica de pe munte, așa cum credem noi, nu a fost neapărat un discurs continuu și neîntrerupt. Duhul Sfânt a sintetizat aceste cuvântări pentru a ilustra unitatea morală a învățăturii lui Hristos și a principiilor Împărăției.

Nu putem decât să-L admirăm pe Autorul divin, a cărui mână o vedem atât de clar în alcătuirea divină a Evangheliilor, modul în care El a inspirat personal fiecare scriitor să consemneze doar ceea ce evidențiază cel mai clar voința lui Dumnezeu în diferitele relatări!

Desigur, *Matei* știa că această Predică de pe munte a fost ținută mult după capitolul 5, pentru că el însuși a auzit-o. Totuși, el nu menționează propria sa chemare decât în capitolul 9.

Aceasta nu se află aici, în capitolul 5, pentru a indica momentul în care Domnul Isus a rostit aceste cuvinte, ci mai degrabă pentru a semnala schimbarea de orientare, care urma

să aibă loc: Hristos și Împărăția Sa fuseseră respinși, iar acum se vestea „Împărăția cerurilor". Astfel, este clar că Predica de pe munte nu tratează mântuirea păcătosului. Isus le vorbește propriilor Săi ucenici. El vorbește despre sfinți, nu despre păcătoși.

III. *Luca:* După ce Domnul nostru Isus i-a chemat și i-a numit pe cei doisprezece, „a coborât împreună cu ei" (versetul 17) pe un loc șes. În loc să rămână în părțile mai înalte, unde Se afla înainte, El ține aici ceea ce se numește în general „Predica de pe munte".

Faptul că acest discurs nu a fost ținut într-o singură dată, așa cum ar putea părea în cazul lui *Matei*, rezultă din faptul că, în Evanghelia după Luca, avem anumite părți din aceasta care sunt identice cu pasajele corespunzătoare din Matei, în care Luca menționează însă circumstanțele speciale care au dat naștere acestor cuvinte.

Luca reunește „Fericirile" și „Vai"-urile (vezi versetele 24, 25, 26 etc.); *Matei* își rezervă „vai"-urile pentru o ocazie ulterioară.

Luca spune: „Ferice de voi, cei săraci", în timp ce la *Matei* se spune: „Ferice de cei săraci". Diferența este evidentă: relatarea *lui Luca* este un cuvânt personal, adresat mulțimii evlavioase care îl înconjoară pe Isus — un mesaj adresat direct inimilor. *Matei* scrie într-un sens mai general.

În *Luca* sunt omise persoanele milostive, cele curate, făcătorii de pace și cei blânzi. Motivul pentru aceasta este, probabil, faptul că relatarea lui *Luca* este prezentată aici ca fiind aplicabilă în mod direct, ca și cum Isus s-ar fi uitat la persoana sau persoanele care stăteau în fața Lui în acel moment și ar fi rostit asupra lor o binecuvântare specifică și personală.

În afară de aceasta, *Luca* îi omite pe cei persecutați pentru dreptate. Motivul pentru aceasta este, după cum credem, faptul că în *Luca* toate persecuțiile sunt privite ca fiind „din cauza Fiului Omului" (versetul 22).

Fără îndoială, Domnului I s-au pus multe întrebări — aceasta reiese clar din ceea ce relatează *Luca* în relatarea sa — iar acestea au primit răspuns de la Domnul, pe rând, prin cuvintele și frazele discursului Său.

Astfel, comparând cu relatarea *lui Matei*, vedem că *Luca* pur și simplu omite, scurtează sau adaugă, în funcție de cum se potrivește cu intenția Evangheliei sale. De exemplu, *Luca* adaugă capitolul 6, versetele 22b, 24, 25, 26, 34, 35, 38, 40, 45 etc.

IV. *Ioan:* Deși Evanghelia *după Ioan*, la fel ca Evanghelia *după Marcu*, nu conține o relatare a discursului cunoscut în general sub numele de „Predica de pe munte", în această Evanghelie sunt consemnate alte cinci discursuri: Ioan 5.19-47; 6.26-59; 7.14-39; 8.12-58; 10.22-39.

Fiul lui Dumnezeu Însuși a spus: „Eu nu de la om primesc mărturia" (5.34) și: „Nu primesc glorie de la oameni" (5.42); El nu va accepta nicio împărăție din mâna oamenilor! Cei care Îl respinseseră până atunci în Evangheliile sinoptice au vrut, la un moment dat, să-L facă împărat cu forța, dar motivele lor erau carnale: voiau pâine! De aceea constatăm aici că Predica de pe munte nu ar fi la locul ei în această Evanghelie a Fiului etern al lui Dumnezeu, întrucât El are propria Sa glorie interioară și eternă. În consecință, așa cum vom vedea mai târziu, nu există nici o relatare despre Schimbarea la Față.

44. VINDECAREA ROBULUI UNUI CENTURION

MATEI 8.5-13; LUCA 7.1-10

I. *Matei:* Așa cum am remarcat în altă parte, ordinea reală a evenimentelor din acest capitol, din punct de vedere cronologic, ar trebui să fie (compară cu secțiunea 32 B):

1. Vindecarea soacrei lui Petru;
2. Vindecarea leprosului;
3. Vindecarea robului unui centurion.

Centurionul apare după ce a fost ținută Predica de pe munte și după ce Hristos a venit la Capernaum. Leprosul fusese vindecat cu mult timp înainte!

În relatarea despre lepros avem, în primul rând, o imagine a stării națiunii iudaice. Domnul l-a atins pe lepros (versetul 3), pe când pe robul centurionului nu l-a atins.

În această imagine vedem aici calea prin care națiunile Îl cunosc pe Hristos — ele nu au nicio legătură cu Hristos în ceea ce privește carnea. Iudeul aștepta un Mesia care să-Și pună mâna — un Mântuitor care să fie personal printre ei.

Aici nu se menționează nicio delegație de bătrâni iudei, care să pledeze în favoarea centurionului. Îl găsim aici chiar pe centurion, rugându-L pe Hristos. Un comentator remarcă în acest sens: „În timp ce Evanghelia *după Matei* redă tot ceea ce era potrivit pentru a atinge conștiința iudeilor, ea se abține să relateze ceva cu care aceștia s-ar fi putut lăuda.” De aceea nu găsim aici nicio mențiune despre o delegație!

Matei oferă aici o imagine foarte impresionantă: el spune că bietul rob era paralizat și chinuit îngrozitor. În consecință, constatăm că numai *Matei* relatează în versetele 11-13 despre aceasta, ceea ce constituie o mustrare la adresa națiunii necredincioase. Cu siguranță, în acest pasaj nu există nimic de care iudeii să se poată lăuda. Ca națiune, ei erau pe cale să respingă binecuvântarea, și astfel națiunile urmau să devină beneficiarii harului.

II. *Luca* menționează în Evanghelia sa, destinată grecilor păgâni, tocmai ceea ce este salvator pentru ei: el descrie delegația bătrânilor iudei, care mijlocesc în favoarea centurionului (versetul 3). Astfel, nici păgânii nu aveau cu ce să se laude — în afară de har. Dacă punem în legătură cele două Evanghelii, vedem smerenia centurionului păgân în două moduri:

1. El trimite pe bătrânii iudeilor (versetul 3);
2. El nu vine personal (versetul 7).

Remarcă: El spune despre sine: „De aceea nici pe mine însumi nu m-am socotit vrednic”, dar alții spun despre el: „Este vrednic să-i faci aceasta” (versetul 4).

Atât *Luca*, cât și *Matei* subliniază credința mare a acestui păgân — spre încurajarea celor dintre națiuni și spre avertizare pentru iudei!

45. ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN

LUCA 7.11-17

Numai *Luca* relatează acest eveniment înduioșător. Aici avem această minunată trăsătură umană a Evangheliei *după Luca.* Fiul Omului, adevăratul Om, Se uită la un om în durerea și în suferința sa.

Băiatul era singurul fiu al mamei sale, ne spune *Luca.* Cât de profundă este durerea simțită aici! Iar ea era văduvă — ce singurătate!

Este evident că acest incident nu se încadrează în contextul celorlalte Evanghelii. Acesta este, probabil, motivul pentru care a fost omis acolo. Dar el este în concordanță cu intenția Evangheliei *după Luca,* în care afecțiunile omenești ale Domnului Isus, care este adevăratul Fiu al Omului, sunt clar evidențiate.

46. ÎNTREBAREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

MATEI 11.2-19; LUCA 7.18-35

I. *Matei:* S-a pus întrebarea: „Având în vedere privilegiile noastre mult mai mari, avem noi o credință atât de neclintită încât să ne permitem să ne indignăm față de această chestiune cu privire la Ioan?”

   Acesta este un capitol foarte important din această Evanghelie, care ilustrează schimbarea de epocă. Ceea ce ni se arată aici este tranziția care urma să aibă loc. Cuvântul „dar” (versetul 11) marchează această tranziție: o nouă ordine (Împărăția) era pe cale să înceapă — o ordine în care cel mai mic urma să primească privilegii pe care cel mai mare nu le putea avea înainte (sub Lege).

   În loc ca Ioan Botezătorul, marele precursor al Împăratului, să mărturisească despre El, aici este chiar Împăratul Însuși cel care mărturisește despre Ioan. De asemenea, cuvintele „până acum” (versetul 12) indică faptul că ceva nou era pe cale să înceapă, oamenii urmând să se bucure de binecuvântările Împărăției, în ciuda opoziției și a cruzimii conducătorilor religioși.

II. *Luca:* Slujba lui Ioan Botezătorul fusese respinsă de farisei și de cărturari (versetul 30). Acest verset 30 se găsește doar în Evanghelia *după Luca*.

   În ceasul celei mai adânci ispite a lui Ioan Botezătorul, *Luca* ne face cunoscute semnele și minunile pe care le-a săvârșit Isus (versetul 21).

   Un păgân tocmai exprimase, cu puțin timp înainte, autoritatea lui Isus asupra întregii creații (versetul 7): chiar și bolile trebuiau să-I asculte.

   Atât Mesia, cât și înaintemergătorul Său sunt respinși în acest capitol. Oamenii spuneau că Ioan Botezătorul era posedat de un demon, iar Fiul Omului era un mâncăcios și un prieten al păcătoșilor; ceea ce însemna că, din anturajul pe care Îl avea, se putea deduce cine era El! În compania Sa se află copiii înțelepciunii, iar aceștia sunt dezvăluiți în ceea ce urmează în versetele 36-50.

47. ISUS MUSTRĂ HORAZIN, BETSAIDA ȘI CAPERNAUM

MATEI 11.20-30

Aceste versete se găsesc doar la *Matei.* Din punct de vedere negativ, vedem că înțelepciunea este justificată de cei care nu sunt copiii ei! Cetățile au respins minunile Sale ca dovadă că El era Mesia — acum sunt respinse de El și aruncate în Hades.

Pe de altă parte, Îl auzim pe Domnul Isus spunând: „Te laud, Tată, ... pentru că ai ascuns acestea de cei înțelepți (înțelepții lumii) și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor." De fapt, știm din Evanghelia *după Luca* că Domnul Isus a rostit aceste cuvinte la întoarcerea celor șaptezeci (Luca 10.17-24).

Matei redă aici cuvintele într-o ordine morală și conform epocii, în contextul respingerii Domnului de către popor, împreună cu conducătorii și cetățile lor.

Hristos, Fiul Omului, se supune respingerii, dar, în același timp, El poate să-I mulțumească Tatălui pentru cei care Îl vor primi prin credință — pentru cei care vor veni, fie ei iudei sau păgâni: „toți cei osteniți și împovărați". Aceste versete arată clar că vechile granițe sunt depășite. Invitația se adresează tuturor oamenilor — oricâți vor dori să-L primească!

Astfel, ruptura dintre Domnul și poporul iudeu este văzută aici ca fiind realizată.

48. ISUS ÎN CASA FARISEULUI

LUCA 7.36-50

Acest pasaj se găsește doar în Evanghelia *după Luca,* unde Îl avem pe Domnul Isus ca prieten al păcătoșilor. Astfel, Domnul a fost disprețuit de către conducătorii religioși (versetul 34). El acceptă acest titlu și arată aceasta imediat în acest minunat eveniment. Aici vedem că înțelepciunea este cu adevărat justificată de copiii ei.

Conducătorii religioși Îl numiseră un mâncăcios, un om al poporului, un tovarăș al păcătoșilor. Am dori să spunem că aceasta este Evanghelia socială, a Celui care ne este tuturor atât de aproape.

Prin urmare, această scenă este în deplină concordanță cu scopul acestei Evanghelii: Îl găsim pe Domnul Isus în companie la o masă în casa fariseului. Domnul va sublinia mai târziu (capitolul 15), într-o parabolă, ceea ce găsim aici într-o lecție ilustrativă. Fariseul de aici făcea parte dintre cei nouăzeci și nouă de drepți care nu au nevoie de pocăință — păcătoasa, care își ocupă locul ca o oaie rătăcită la picioarele lui Isus, Îl găsește pe Păstorul cel Bun, Prietenul păcătoșilor, și, prin credință, pacea cu Dumnezeu.

49. ISUS PREDICĂ ȘI VINDECĂ ÎN GALILEEA

LUCA 8.1-3

Și aceste versete se găsesc doar în Evanghelia *după Luca.* Isus este respins de oameni, de popor și de conducătorii săi, dar există unii care sunt alături de El și Îi sunt devotați — copii ai înțelepciunii: ucenicii Săi „și unele femei care fuseseră vindecate de duhuri rele și de neputințe".

Aceste trei versete par a fi o continuare a capitolului 7. Avem aici pe cei care, din afecțiune și dragoste față de Domnul, doresc să rămână aproape de El — în cazul femeilor, chiar până la cruce!

50. VINDECAREA CELUI POSEDAT

BLASFEMIA FARISEILOR ȘI A CĂRTURARILOR

MARCU 3.20-30; MATEI 12.22-45; LUCA 11.14-36

I. *Marcu:* În remarca noastră de sub titlul „Predica de pe munte" am constatat că Evanghelia *după Marcu* omite multe lucruri menționate de celelalte Evanghelii. Relatarea lui *Marcu* s-a încheiat pentru noi în capitolul 3, versetul 19, cu alegerea celor doisprezece. Aici, *Marcu* reia firul narațiunii și ne spune în versetele 20-21 (care se găsesc doar la *Marcu*) că Isus intră într-o casă împreună cu ucenicii Săi.

Marcu face aici o mică remarcă interesantă, despre care mulți critici consideră că dăunează reputației Domnului nostru! După părerea noastră, Duhul Sfânt îl îndrumă pe *Marcu* să ne ofere această perspectivă asupra împotrivirii care se manifestă în fundal din partea celor din propria casă a lui Isus împotriva slujirii Sale.

Cei din propria noastră familie sunt adesea primii care împiedică o slujire devotată pentru Dumnezeu sau se opun ei. Aici vedem cum Domnul Însuși trece prin această experiență; de aceea, niciunul dintre slujitorii Săi nu ar trebui să fie surprins de acest fapt. Cât de aproape ne aduce aceasta de Slujitorul ideal, care a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, deși afirmăm cu tărie că El era Cel fără păcat. El nu avea o natură păcătoasă, așa cum o avem noi în noi. De aceea, textul grecesc din Evrei 4.15 spune „choris hamartia", „despărțit de păcat", și aceasta ca principiu (nu doar ca faptă). Scriptura confirmă și ea acest lucru:

2 Corinteni 5.21 — „Pe Cel care n-a cunoscut păcatul."

1 Petru 2.22 — „Care n-a făcut niciun păcat."

1 Ioan 3.5 — „În El nu este păcat."

Marcu lasă la o parte întâmplarea cu cel posedat, dar ne arată reacția la săvârșirea minunilor atunci când el relatează, în versetul 22, afirmațiile blasfematoare ale cărturarilor. *Marcu* lasă, de asemenea, la o parte ceea ce ne relatează ceilalți doi evangheliști despre atotștiința lui Isus: „Dar El le cunoștea gândurile."

Putem observa cu ușurință cât de potrivită este această lăsare la o parte în Evanghelia despre Slujitorul smerit. Multe dintre detaliile lăsate la o parte atât de *Marcu*, cât și de *Luca*, sunt furnizate doar de *Matei.*

II. *Matei* ne spune că sărmanul om nu era doar mut (ceea ce relatează și *Luca*), ci și orb (versetul 22). În relatarea *lui Matei* trei evenimente,

1. culegerea spicelor în ziua de sabat,
2. vindecarea mâinii uscate în ziua de sabat,
3. Isus la Marea Galileei

precedă evenimentul pe care îl avem acum înaintea noastră.

Am constatat deja mai devreme că Domnul Se îndepărta acum încet, dar sigur, de Israel. În această întâmplare avem, ca să zicem așa, o ultimă mărturie înainte de pronunțarea judecății Sale definitive asupra poporului căzut în păcat. Acest om posedat de un demon, orb și mut, este o imagine a stării în care ajunsese acum Israel: fără ochi sau glas pentru Domnul Isus.

Este, de asemenea, semnificativ faptul că doar *Matei* (la sfârșitul versetului 23) citează întrebarea celor săraci și neștiutori: „Oare Acesta este Fiul lui David?" Toți cei trei evangheliști ne transmit în comun cuvintele îngrozitoare ale cărturarilor, care veniseră din Ierusalim *(Marcu)* și se aflau acum în mijlocul mulțimii *(Luca),* împreună cu fariseii *(Matei)*.

Trebuie să reținem că aici nu vorbesc cei neștiutori, ci cei care resping în mod conștient mărturia lui Hristos prin Cuvânt și prin puterea Duhului Sfânt manifestată în minunile Sale, atribuind totul lui satan!

Sentința lui Hristos asupra națiunii este redată foarte detaliat de *Matei*, de *Marcu* în versetele 28-30 și de *Luca* în și mai puține cuvinte. Să comparăm relatările.

Atât *Matei*, cât și *Marcu* relatează în mod concordant că orice păcat și orice blasfemie, care se comit din neștiință împotriva Fiului Omului pe pământ, vor fi iertate. Dar blasfemia intenționată împotriva puterii și prezenței revelate a Duhului Sfânt nu va fi iertată *(Matei)* și chiar niciodată — nici măcar în eternitate *(Marcu)*.

Numai *Matei* ne prezintă, în versetele 33-38, cuvintele despre un pom putred și fructe putrede, despre puii de viperă, despre comoara rea și despre faptul că va trebui să dăm socoteală pentru fiecare cuvânt inutil, și încheie: „Pentru că din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat" (versetul 37).

Din propria lor gură vor fi judecați și condamnați. Domnul Se exprimă aici foarte clar. Oamenii nu iau prea mult în considerare faptul că cuvintele lor vor mărturisi împotriva lor în ziua judecății. Și semnul lui Iona va contribui la condamnarea lor (numai *Matei* adaugă: „Trei zile și trei nopți ... așa va fi Fiul Omului ..." (versetul 40). Pocăința cetății Ninive va condamna națiunea, la fel și venirea împărătesei din Saba (versetul 42).

Realmente, națiunea era de multă vreme ca un om din care ieșise duhul necurat: printre ei nu se mai găseau idoli. Dar starea lor de la urmă era mai rea decât cea inițială. Isus scoate în evidență trecutul, prezentul și viitorul lor îngrozitor în acest capitol.

În starea lor finală, puterea deplină a diavolului — șapte demoni — va locui în persoana anticristului în ei. Toate acestea se încadrează foarte bine în Evanghelia Împărăției. Nu numai că Împăratul a fost acum respins, ci chiar ei au fost respinși de către Împărat!

III. *Luca* lasă la o parte toate detaliile pe care *Matei* le menționează în versetele 31-37. Versetul 20 ne oferă un detaliu pe care îl găsim doar la *Luca*: „Dar, dacă Eu scot demonii cu degetul lui Dumnezeu ...". Degetul lui Dumnezeu este cel care realizează ceea ce se află cu totul dincolo de puterea creaturii, așa cum s-a întâmplat odinioară în Egipt (Exodul 8.19).

În versetul 22 avem o accentuare mai puternică a victoriei depline a Fiului Omului asupra lui satan decât în *Matei*, prin cuvintele deosebite: „îi ia toată armura în care se încrezuse."

Versetele 33-36 se găsesc în Evanghelia *după Luca* în acest pasaj, în timp ce în Evanghelia *după Matei* ele fac parte din ceea ce se numește „Predica de pe munte" (Matei 5.15). *Luca* spune simplu că lumina este văzută de toți „cei care intră". *Matei* spune că ea luminează pentru „toți cei care sunt în casă."

Este potrivit ca *Luca* să prezinte aici aceste cuvinte solemne. Cu siguranță nu lipseau semnele, dar ceea ce era necesar era o inimă care să le înțeleagă corect. Lumina era acolo, dar nu existau ochi care să o vadă! Dumnezeu nu a făcut ceea ce nici măcar oamenii nu ar face: El nu a aprins o lampă și nu a ascuns-o de ochii oamenilor. Semnul și lumina erau

prezente în Hristos Însuși. Dar, în loc să se bucure, ei au fost orbi și au respins-o. Acum nu mai rămăsese pentru ei decât întunericul.

De asemenea, versetele 27 și 28 se găsesc doar la *Luca.* Acest mic episod pune în lumină starea națiunii, reprezentată aici prin persoana femeii care strigă: „Ferice de pântecele care Te-a purtat și de sânii pe care i-ai supt!" — atât lipsa de ascultare, cât și lipsa unei priviri sincere, așa cum am văzut deja.

Domnul Isus îi răspunde femeii: „Mai degrabă". Ei arătau respect față de Cuvântul lui Dumnezeu la nivel exterior, dar tradițiile lor au făcut ca Cuvântul lui Dumnezeu să-Și piardă valoarea. Nu este suficient să avem și să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să-L păstrăm și să acționăm în conformitate cu El.

Legătura noastră cu Hristos trebuie să fie una spirituală, prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, nu doar una umană sau una prin naștere iudaică. Aceasta este Evanghelia pentru toți oamenii, pentru cei care ascultă și se supun.

51. CEI AI LUI ISUS ÎL CAUTĂ

MARCU 3.31-35; MATEI 12.46-50; LUCA 8.19-21

Un slujitor al lui Dumnezeu face o comparație revelatoare cu privire la acest eveniment, pe care o citățm:

„Matei, evanghelistul împărătesc, relatează:

«Iată mama Mea și frații Mei. Pentru că oricine va face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate sau soră sau mamă» (versetele 49-50).

Marcu, slujitorul și profetul, pune accentul pe ascultare și redă ideea principală astfel: „oricine va face *voia lui Dumnezeu*" (versetul 35).

Luca, evanghelistul Cuvântului, consemnează: „Mama Mea și frații Mei sunt aceia care *aud Cuvântul lui Dumnezeu* și îl împlinesc" (versetul 21)."

Așa cum am observat în secțiunea anterioară, Hristos respinge pretențiile pur carnale — rudenia spirituală cu Dumnezeu era acum tot ceea ce conta. Toate cele trei Evanghelii sunt, după cum vedem, de acord în această privință. De acum înainte, Israel este dat la o deoparte, în ceea ce privește poziția pe care o avea înainte în fața Lui. Domnul îi recunoaște de acum înainte ca „rude" ale Sale pe cei care permit Cuvântului lui Dumnezeu să acționeze asupra inimilor și conștiințelor lor.

52. PARABOLELE LUI ISUS PRIVIND ÎMPĂRĂȚIA

MARCU 4.1-34; MATEI 13.1-53; LUCA 8.4-18

I. *Marcu:* În pasajul anterior am remarcat că, de acum înainte, Hristos nu mai întreține nicio „legătură de rudenie" cu națiunea care s-a îndepărtat de El. În viitor, El îi va recunoaște — dintre toate națiunile și fără deosebire — doar pe cei născuți din Dumnezeu.

Prin urmare, acțiunea Sa de la începutul capitolului 4 este semnificativă: El Se duce la mare, deoarece marea este o imagine tipică a națiunilor în neliniștea lor.

Atât *Marcu*, cât și *Matei* menționează acest fapt, iar *Matei* oferă chiar o indicație și mai clară cu privire la schimbarea atitudinii lui Hristos: Isus „a ieșit din casă" (din Israel ca națiune) „și ședea lângă mare".

De asemenea, se observă o schimbare și în modul în care Hristos predică de acum înainte. În trecut, El vorbea deschis; acum va vorbi doar în parabole (Matei 13.10-17).

Prima parabolă este relatată de toți cei trei evangheliști ca fiind prima.

A. PARABOLA SEMĂNĂTORULUI

I. *Marcu* remarcă importanța ascultării atunci când Mântuitorul vorbește (versetul 3). *Matei* începe cu cuvântul „Iată".

Marcu și *Luca* vorbesc despre sământă la singular, dar *Matei* vorbește despre semințe la plural (traducerea King James) sau, așa cum redă traducerea lui J. N. Darby, despre „câteva boabe".

Sămânța este întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, dar este văzută ca fiind semănată fie de Semănător, Domnul Isus, fie de slujitorii Săi, cei mulți semănători; în mâna fiecăruia se află sământa sau semințele sau boabele. Așa cum a remarcat cineva: „Ochii Slujitorului divin din relatarea *lui Marcu* se opresc asupra fiecărui bob în parte, și, la fel ca în cazul fiecărei vrăbii, niciunul dintre ele nu este uitat de Dumnezeu."

Atât *Marcu*, cât și *Matei* menționează, în legătură cu sământa care a căzut pe pământ pietros, că nu era mult pământ acolo, iar *Luca* adaugă că lipsea și umezeala.

Numai *Marcu* spune: „Și nu a dat rod" (versetul 7) în legătură cu sământa care a căzut printre spini; ceilalți evangheliști menționează că aceasta a fost sufocată. *Marcu* redă pilda cu cele mai multe detalii. Vedem o dovadă a faptului că evangheliștii au lucrat și au scris independent unul de celălalt în folosirea cuvântului „pe" în versetul 8 din Matei 13 și a cuvântului „în " din versetul 8 al relatării lui *Marcu*.

În Evanghelia *după Marcu*, Slujitorul și Profetul ține totul în mâna Sa binecuvântată, iar rezultatul este acolo o creștere — de treizeci, șaizeci și o sută de ori. La *Matei*, însă, Împăratul, după cum vom vedea, a încredințat Împărăția în mâinile oamenilor, iar rezultatul este invers: acolo este o scădere de la o sută la șaizeci la treizeci de ori. În *Luca*, însă, citim că sământa este Cuvântul lui Dumnezeu, și, prin urmare, nu găsim nici scădere, nici creștere, nici regres, nici progres, pentru că este sigur că aduce roadă de o sută de ori cu răbdare — o expresie deosebită la *Luca!*

Explicația acestei pilde de către Domnul nostru este redată de evangheliștii noștri aproape cu aceleași cuvinte, *Matei* citând în întregime pasajul din Isaia 6, în timp ce *Marcu* îl scurtează puțin și *Luca* îl scurtează și mai mult.

II. *Matei* evidențiază mai clar decât ceilalți evangheliști „relația de familie" întreruptă cu Israel ca națiune, când spune: „În ziua aceea, Isus a ieșit din casă și ședea lângă mare."

Numai aici El spune ceva la întrebarea ucenicilor: „De ce le vorbești în parabole?" — nu le spune ce înseamnă această parabolă (versetul 10)! Iar *Matei* ne spune că această vorbire în parabolă are rolul de pedeapsă pentru ascultătorii care deja Îl respinseseră pe Domnul și își împietriseră inimile.

Deoarece este vorba de accentuarea acestui principiu, numai *Matei* ne spune (în versetul 12): „Pentru că oricui are i se va da și va avea din belșug; iar oricui nu are, și ceea ce are i se va lua." Cu alte cuvinte: cei la care a venit Isus și care L-au primit (El le fusese dat lor ca un națiune), numai aceia, care L-au primit cu adevărat în inimile lor prin credință

— pentru aceștia El a fost, ca să zicem așa, „dat de două ori", și de aceea aveau din belșug. Dar cei care nu L-au primit prin credință, deși El le fusese dat ca Mesia, nu L-au „avut" prin credință, iar El urma să le fie luat și dat altora — națiunilor. Pentru aceștia, care L-au respins pe Hristos, El a vorbit în parabole, pentru ca inimile lor să se împietrească și mai mult, „ca nu cumva ... să se întoarcă și să-i vindec". Ei nu se simțeau bolnavi și nu aveau nevoie de vindecare: o stare îngrozitoare! Așa stăteau lucrurile cu națiunea în ansamblu.

În Evanghelia *după Matei*, este „Cuvântul Împărăției" (Matei 13.19), dar în Evanghelia *după Luca* este „Cuvântul lui Dumnezeu" (Luca 8.11).

În afară de aceasta, în Evanghelia *după Matei* accentul se pune pe înțelegerea Cuvântului, în timp ce în Evanghelia *după Luca* accentul se pune pe păstrarea lui (Luc 8.15) și în Evanghelia *după Marcu* pe primirea lui (Marcu 4.20). Astfel, Cuvântul este mai întâi înțeles, apoi primit și întotdeauna păstrat sau aplicat în viața practică.

Comparând cei trei evangheliști, se observă, de asemenea, că *Matei* vorbește despre „cel rău" (Matei 13.19), indicând astfel caracterul acestuia în general; *Marcu* spune că imediat vine „satan" (Marcu 4.15), făcând astfel referire la caracterul său de adversar; și, în cele din urmă, *Luca* spune: „Apoi vine diavolul", indicând astfel pe vrăjmaș în calitate de acuzator.

De asemenea, observăm că în Evanghelia *după Matei* accentul cade pe semănător — „Cel care seamănă sămânța bună este Fiul Omului" (Matei 13.37); în Evanghelia *după Marcu* accentul cade pe lucrarea semănătorului — „Semănătorul seamănă Cuvântul" (Marcu 4.14); iar în Evanghelia *după Luca* accentul cade pe sămânță — „Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu" (Luca 8.11). Nu putem decât să-L adorăm pe Domnul acestor relatări prețioase și inspirate, când vedem această armonie minunată și, totuși, caracterul diferit al Evangheliilor!

III. *Luca:* În cele din urmă, ajungem la *Luca,* unde se spune că prețioasa sămânță a fost „călcată în picioare" (Luca 8.5) și că a căzut într-un loc unde nu era nici mult pământ, nici umezeală (Luca 8.6). Dar, deoarece ceea care a căzut în pământul bun era, în esența sa cea mai profundă, Cuvântul curat al lui Dumnezeu, nu putea decât să aducă roadă din belșug, ceea ce este exprimat prin „însutit".

În restul parabolelor care urmează, găsim diferențe considerabile:

MARCU 4.21-25; LUCA 8.16-18

Marcu ne oferă simbolul unei lumini (lămpi), al unei baniță și al unui pat (compară cu Matei 5.15.16). Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie doar să aducă roadă, ci și să strălucească ca o lumină, ca mărturie a harului și adevărului lui Dumnezeu: aceasta se întâmplă prin mărturia personală. Prin urmare, găsim aici, în această ordine:

1. Cauzele nefertilității
2. Obstacole în calea mărturiei

Marcu spune că lumina (lampa) nu trebuie pusă sub o baniță (simbolul câștigului și al iubirii de bani în comerț) și nici sub un pat (semn al satisfacerii și al comodității), în timp ce *Luca* ne spune să nu o acoperim cu un vas. Unde *Marcu* este specific, *Luca* este, în acest caz, general: orice ar fi — un vas. Nimic nu ar trebui să împiedice mărturia noastră. Iar *Luca* adaugă: „pentru ca cei care intră să vadă lumina" (Luca 8.16).

B. PARABOLA NEGHINEI DIN GRÂU

MATEI 13.24-30

Această parabolă urmează în cronologia Evangheliei *după Matei;* ea este a doua parabolă din această Evanghelie. *Marcu* și *Luca* nu menționează această parabolă.

W. Kelly remarcă: „Acum ajungem la prima dintre parabolele despre Împărăția Cerurilor. Parabola semănătorului era lucrarea pregătitoare a Domnului nostru pe pământ. «Le-a pus înainte altă parabolă, spunând: Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om ...»" (Matei 13.24,25) — exact ceea ce s-a întâmplat în mărturisirea creștină. Sunt necesare două lucruri pentru ca răul să poată pătrunde printre creștini. Primul este lipsa de veghere a creștinilor înșiși. Ei cad în nepăsare, adorm; iar vrăjmașul vine și seamănă neghină. ...

Neghina nu trebuie smulsă din ogor în timpul de față, înainte de seceriș; judecata urmează să vină. Înseamnă aceasta că ar trebui să tolerăm neghina (ce este greșit) în Adunare? Dacă Împărăția cerurilor ar însemna Adunarea, atunci nu ar trebui să existe deloc disciplină: necurăția cărnii sau a duhului, cei care înjură, bețivii, adulterii, schismaticii, ereticii și anticriștii ar trebui tolerați în ea. Este important aici să vedem diferența dintre Adunare și Împărăție" (W. Kelly, *Lectures on the Gospel of Matthew,* paginile 273–275).

Dacă ne gândim la Adunare în timp ce citim Matei 13, nu vom înțelege niciodată acest pasaj. „Ogorul este lumea"... domeniul în care se mărturisește Numele Domnului.

C. PARABOLA SEMINȚEI CARE CREȘTE DE LA SINE

MARCU 4.26-29

Acum este din nou rândul lui *Marcu*, care ne prezintă o parabolă ce nu se găsește nici la *Matei*, nici la *Luca* — parabola „seminței care crește de la sine", așa cum a numit-o un slujitor al lui Dumnezeu.

Aceasta arată dezvoltarea în trei etape a unei plante dintr-o sămânță. În această parabolă, Domnul pare să fie absent și să nu Se ocupe de ogor. Dar când vine vremea secerișului, El Însuși seceră, în loc să-Și trimită îngerii, așa cum face în Evanghelia *după Matei*.

Această parabolă vorbește despre modul în care Domnul S-a revelat pe Sine la începutul lucrării lui Dumnezeu pe pământ și despre a doua Sa venire la sfârșit. Toate etapele intermediare, în care apar alții, sunt lăsate la o parte. Slujitorul desăvârșit este Cel care începe și desăvârșește lucrarea. Este Domnul Isus la prima și la a doua Sa venire — în legătură cu slujirea.

Domnul culege El Însuși aici, deoarece accentul în această Evanghelie se pune pe slujire. Evanghelia *după Matei* ne arată cum Hristos poruncește îngerilor: toți Îi sunt supuși, sunt slujitorii Săi. Toate acestea se află în armonie desăvârșită cu scopul Duhului Sfânt în fiecare dintre Evanghelii.

D. PARABOLA GRĂUNTELUI DE MUȘTAR

MARCU 4.31-34; MATEI 13.31-32

I. *Marcu:* Atât *Marcu*, cât și *Matei* ne prezintă această parabolă. De fapt, la *Marcu*, aceasta este ultima parabolă din această secțiune.

   Grăuntele de muștar din Evanghelia *după Matei* 17.20 este un simbol al puterii energiei credinței adevărate. Dar în relatarea Evangheliei *după Marcu* acesta nu apare în contextul schimbării epocii, așa cum este cazul la *Matei.*

II. *Matei:* Considerăm că cel mai bine este să-i dăm din nou cuvântul fratelui Kelly: „... răul nu ar consta doar în amestecul cu o mărturisire falsă, ci ar urma cu siguranță ceva cu totul

> diferit. Poate fi legat de neghină și crește din ea; dar era necesară o altă parabolă pentru a evidenția aceasta. Pornind de la cel mai mic grăunte, extrem de neînsemnat în ochii lumii, acesta urma să devină ceva care ar fi luat proporții uriașe pe pământ ... păsările cerului ... Domnul Însuși le declarase deja ca fiind răul sau trimișii acestuia (compară cu versetele 4 și 19). Nu trebuie să ne abatem niciodată, în cadrul aceluiași capitol, de la semnificația unui simbol, dacă nu există un motiv nou și întemeiat pentru aceasta, ceea ce nu este cazul aici."
>
> În Evanghelia *după Matei* aceasta este a treia parabolă dintr-o serie de șapte. Nici *Marcu*, nici *Luca* nu ne prezintă parabolele următoare, pe care *Matei* ni le prezintă în continuare.

E. PARABOLA ALUATULUI DOSPIT

MATEI 13.33

Aceasta este a patra parabolă din această Evanghelie.

În Scriptură, aluatul dospit este întotdeauna o imagine a răului și a ceea ce este greșit.

1. El era interzis în jertfele Vechiului Testament: Leviticul 2.11.
2. Domnul numește învățătura fariseilor „aluat" și ne avertizează împotriva ei: Matei 16.12.
3. El ilustrează ipocrizia fariseilor: Luca 12.1.
4. Isus vorbește despre aluatul lui Irod: Marcu 8.15.
5. Și apostolul Pavel îl folosește în sensul răului: 1 Corinteni 5.8; Galateni 5.9; etc.

Dacă comparăm acest pasaj cu Leviticul 2.11, constatăm că femeia face aici ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu interzice: ea pune aluat în jertfa de mâncare. În limbajul simbolurilor, Hristos este văzut în „jertfa de mâncare" ca hrană spirituală a poporului Său. De aceea, femeia pe care o vedem în această parabolă este Biserica mărturisitoare, despre care vedem că denaturează învățătura curată a lui Hristos, Pâinea Vieții, cu amestecuri necurate. Aluatul dospit acționează în ascuns, până când totul este dospit. Așa s-a întâmplat și în Împărăție (compară cu 2 Petru 2.1). De exemplu, s-a amestecat Evanghelia curată cu poruncile Legii, sau se învață că omul este mântuit prin fapte bune, sau că iertarea păcatelor se primește prin spovedanie sau prin Sfânta Împărtășanie, sau că oamenii pot împărți (da) Duhul Sfânt.

Următoarele trei pilde, pe care le găsim doar la *Matei*, nu se adresează acum mulțimii, ca cele anterioare, ci ucenicilor.

Versetul 36 ne spune clar că Isus a părăsit mulțimile și a intrat în casă. În intimitatea casei și în confidențialitatea cu ucenicii Săi, Isus le revelează care sunt gândurile lui Dumnezeu cu privire la Împărăția cerurilor și ce valoare are aceasta pentru Domnul. Ultimele trei parabole sunt

5. Parabola comorii ascunse în ogor: versetul 44.
6. Parabola perlei prețioase: versetele 45 și 46.
7. Parabola năvodului: versetele 47 și 48.

F. PARABOLA COMORII ASCUNSE ÎN OGOR

MATEI 13.44

În această a cincea parabolă Îl vedem pe Hristos, care Se golește pe Sine Însuși (Filipeni 2.7) și Se face sărac (2 Corinteni 8.9), sau, cu cuvintele acestui verset: „vinde tot ce are". El cumpără ogorul, care reprezintă lumea (compară cu versetul 38). Acum, lumea Îi aparține în două moduri:

1. Pentru că El a creat-o ca Dumnezeu.
2. Pentru că El a răscumpărat-o cu propriul Său sânge prețios.

Dar El a vrut să posede comoara din ogor. Această comoară este mai întâi găsită și apoi ascunsă din nou! Exodul 19.5 ne spune că Israel era „proprietatea" Lui (în traducerea engleză a Bibliei se spune „o comoară deosebită") — vezi și Psalmul 135.4. Totuși, când Domnul a venit să intre în posesia acestei comori, când a devenit a Lui, aceasta se afla în ogor, în lume, ascunsă: pierdută printre națiuni (aceasta a fost pedeapsa pentru faptul că au refuzat să-I recunoască drepturile și L-au respins). El a descoperit comoara, dar nu a putut să Și-o însușească. Mai întâi a trebuit s-o răscumpere pe cruce. Totuși, după ce a plătit prețul de răscumpărare pe cruce, nu s-a mai întâmplat nimic în ceea ce privește intrarea în posesia ei. Aici se oprește pilda! Israel nu a fost încă scos la lumină și adus la glorie.

Alți exegeți consideră că această comoară reprezintă Adunarea (Biserica). Prețul de cumpărare este sângele prețios al lui Hristos (Faptele apostolilor 20.28). Din acest preț ridicat vedem ce valoare are ea pentru Domnul.

G. PARABOLA DESPRE PERLA PREȚIOASĂ

MATEI 13.45-46

A șasea parabolă subliniază un alt scop, care intră acum în prim-plan: perla aceea este o imagine a Adunării (Bisericii) în unitatea ei cu El, precum și a unității și unicității ei. Perla vorbește despre podoaba personală: Hristos și Adunarea Sa lângă El în cer, pentru a reprezenta acolo gloria harului Său în mod absolut și desăvârșit. El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea (Efeseni 5.25). Adunarea este numită și „mireasa" lui Hristos și „soția Mielului" (Apocalipsa 21.9).

H. PARABOLA NĂVODULUI

MATEI 13.47-50

Strict vorbind, această a șaptea parabolă nu este nici o imagine a lui Israel, nici a Adunării. Avem aici caracterul lucrării Domnului „la sfârșitul veacului", când se arată har păgânilor. Sunt descrise următoarele acțiuni:

1. Pescarii aruncă năvodul de pescuit în lac.
2. Năvodul este tras la mal.
3. Peștii sunt adunați și sortați: cei buni sunt puși în vase, iar cei răi sunt aruncați.

Trebuie să ținem cont de faptul că Isus Se adresa iudeilor, care aveau legi clare privind deosebirea între peștii curați și cei necurați (Leviticul 11).

Pescarii aveau sarcina de a aduna peștii buni, curați, în vase. Nicăieri îngerii nu sunt văzuți ca fiind cei care „adună pe sfinți". Aplicarea poate fi făcută pe cât posibil: nu este în mod clar dacă este predicarea Evangheliei harului, dar include totuși predicarea Evangheliei Împărăției. Fratele Darby spune: „La început, slujirea era diferită. Fie Domnul îi adăuga pe cei care urmau să fie mântuiți, fie Cuvântul acționa individual. Toți cei care veneau erau primiți în turmă, deși în curând au apărut și frați falși care și-au găsit drumul înăuntru. Ei erau puși în vase, dar nu dintr-un năvod plin cu tot felul de pești. Aceasta va avea loc la sfârșit, când există într-adevăr un năvod plin."

În zilele noastre, metoda Domnului este reprezentată prin evangheliștii Săi, care sunt pescarii care aruncă năvodul harului. Tot felul de oameni sunt „prinși". Dar sarcina evanghelistului nu se încheie aici: el trebuie să se ocupe de „urmărirea (preocuparea)" celor care au acceptat

Evanghelia. Ei trebuie acum adunați. Acesta este scopul Duhului Sfânt în dispensația (epoca) actuală a Adunării: adevărații credincioși trebuie să fie un popor separat. Este, de asemenea, demn de remarcat faptul că slujirea acestor lucrători se desfășoară în timp ce ei trăiesc pe pământ. În viitor însă, „la sfârșitul veacului", aceasta ar fi „așa" (versetul 49) sau „astfel" (traducerea Elberfelder) sarcina îngerilor la venirea Domnului în glorie, înainte de întemeierea Împărăției Sale. Cei drepți vor fi separați de cei răi. Acești răi vor fi luați din mijlocul „drepților" de pe acest pământ, pentru a merge spre osândă eternă, în timp ce cei drepți, care rămân pe pământ, vor intra în Împărăție. Versetele 49 și 50 nu redau, așadar, neapărat semnificația acestei parabole!

Altcineva adaugă: „Năvodul se referă la răspândirea «Evangheliei eterne», despre care vorbește Apocalipsa 14.6-7, după ce Adunarea va fi ridicată la cer. Rezultatul a ceea ce avem în fața noastră trebuie văzut, fără îndoială, în judecata de separare a celor vii, care va avea loc la arătarea Domnului, așa cum ni se arată în cazul „oilor" și „caprelor" din capitolul 25 al Evangheliei după Matei.

În lanul de grâu al creștinătății, la sfârșit nu va avea loc o separare a celor răi din mijlocul celor drepți, ci cei drepți vor fi adunați mai întâi și ridicați la cer. După aceea, va rămâne doar neghina, pentru a fi adunată și arsă.

Aici, în cazul peștilor, și în Matei 25, în cazul oilor și caprelor, este vorba de separarea judecătorească a „oilor de capre": cei răi vor merge în focul etern, iar cei drepți vor fi lăsați pe pământ ca binecuvântare sub Fiului Omului, care va fi venit atunci."

Remarcă: În Evanghelia *după Matei* este un mic paragraf în versetele 51-53, care nu se regăsește în niciuna dintre celelalte Evanghelii. Ceva nou: Împărăția descrisă de Domnul urma să cuprindă întreaga lume! Ceva vechi: învățătura despre Împărăție ca atare. Despre aceste lucruri sunt ucenicii acum învățați de Domnul.

Trebuie să reluăm acum firul evenimentelor de acolo unde Evanghelia *după Marcu* s-a oprit în capitolul 4.34.

53. ISUS POTOLEȘTE FURTUNA

MARCU 4.35-41; MATEI 8.18-27; LUCA 8.22-25; 9.57-62

I. *Marcu:* Toți cei trei evangheliști ne relatează că inițiativa de a traversa marea a venit de la Domnul; ucenicii nu au făcut aceasta din proprie inițiativă și pe propria răspundere. Însă între versetele 35 și 36 din relatarea lui *Marcu* avem un mic eveniment care a fost consemnat doar de *Matei* și *Luca*. Să-l analizăm pe scurt aici:

PROBAREA DISCIPOLULUI

MATEI 8.18-22; LUCA 9.57-62

Matei ne spune că primul care L-a abordat pe Isus a fost un cărturar (versetul 19). *Luca* ne spune simplu că era „cineva" (9.57).

Cărturarul se adresează lui Isus numindu-L Învățător, pentru că în această calitate venise El în fața poporului Israel. Isus se numește pentru prima dată în Evanghelia *după Matei* „Fiul Omului". *Luca* îl prezintă în întreaga sa Evanghelie, încă de la început, ca Fiul Omului.

Matei vorbește despre doi, *Luca* despre trei bărbați care au venit la Domnul. Răspunsurile sunt identice în ambele relatări. *Matei* ne redă doar scuza unuia singur: „Doamne, dă-mi voie întâi să merg și să-l înmormântez pe tatăl meu" (versetul 21).

Luca, însă, menționează două scuze: „Doamne, dă-mi voie întâi să merg ca să-l înmormântez pe tatăl meu" (versetul 59) și „Dă-mi voie să-mi iau rămas-bun de la cei din casa mea" (versetul 61). Și numai *Luca* relatează remarca bine-cunoscută a Domnului Isus din versetul 62: „Nimeni, care și-a pus mâna pe plug și privește înapoi, nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu."

În ceea ce privește întrebarea de ce acest eveniment apare în acest loc, îl citățm pe fratele Kelly:

> „... noi Îl vedem pe Domnul pregătindu-Se să treacă pe cealaltă parte. Aceasta este însă ocazia în care anumite persoane se dezvăluie în adevăratul lor caracter și în adevăratele lor căi, iar Domnul Își revelează propriul Său caracter și propriile Sale căi.
>
> ... Aceasta scoate în evidență o trăsătură foarte deosebită a Evangheliei *după Matei* și arată cât de mult a depășit Duhul Sfânt simpla consemnare a datelor. Dacă ne uităm la Evanghelia *după Luca,* constatăm că discuția cu acești bărbați, consemnată aici, a avut loc după schimbarea la față.
>
> Sunt oare prea îndrăzneț dacă gândesc că acesta este același eveniment pe care îl găsim consemnat în Evanghelia *după Matei*? Nu este probabil ca Domnul nostru să fi repetat aceleași lucruri în momente diferite ... Vrem însă să luăm în considerare semnificația.
>
> ... S-a întâmplat mult mai târziu și totuși este menționat de *Matei* în acest loc. De ce? Pentru că el arată că, în timp ce Domnul avea în inima Sa o dragoste atât de mare pentru Israel, în ciuda necredinței lor, în Israel nu era nicio inimă care să se întoarcă spre El. Care erau circumstanțele Sale acum? Nu avea nici măcar un loc unde să-Și odihnească capul.
>
> ... Cu această ocazie, Domnul folosește pentru prima dată expresia „Fiul Omului". Nu mai este numit „Fiul lui David". „Fiul Omului" este titlul lui Hristos ca Cel respins sau ca Cel glorificat. Aici El este Cel respins. Și El se îndreaptă spre cealaltă parte — El trebuie să-i părăsească ... Dar acest om dorește să-L urmeze. Domnul știa tot ce era în inima lui — un iudeu cu o gândire pur carnală, care credea că, urmându-L pe Isus, va obține un loc bun lângă Mesia. Domnul îi spune că nu are niciun loc de oferit. Nu exista nici măcar „un cuib" pentru Mesia (W. Kelly, *Lectures on the Gospel of Matthew,* paginile 195–197).

După ce ne-am oprit scurt asupra incidentului revelator care se încadrează între versetele 35 și 36 din relatarea *lui Marcu*, să continuăm acum cu versetul 36.

MARCU 4.36-41

Evanghelistul nostru remarcă două mici detalii pe care niciunul dintre ceilalți evangheliști nu le menționează:

1. „L-au luat, așa cum era."
2. „Erau și alte corăbii cu El" (versetul 36).

Ucenicii se supun imediat poruncii Domnului. Nu pierd timp cu pregătirile, ci Îl iau cu ei, așa cum era. Faptul că și alte corăbii se aflau pe lac și, prin urmare, în mijlocul furtunii, arată cât de mult oamenii datorează salvării lor acțiunii neașteptate a harului și bunăvoinței lui Dumnezeu pentru salvarea lor — un gând frumos al unui slujitor al lui Dumnezeu!

Acest fapt și faptul că El dormea și mai târziu a potolit furtuna și i-a mustrat pe ucenici, arată autoritatea Sa nelimitată asupra întregii creații și a fiecărei creaturi.

Marcu adaugă încă un detaliu în versetul 38, unde Isus este găsit dormind „pe căpătâi", iar ucenicii Îi aduc reproșul: „Nu-ți pasă ...?" Au văzut în El doar pe un om obosit ca oricare altul sau s-au văzut pe ei înșiși? Sau au văzut în El doar un învățător?

Le păsa destul de ei înșiși, dar le păsa de El? De gloria Lui? Slujitorilor — și așa erau ei — nu ar trebui să le pese de nimic altceva decât de Stăpânul lor!

Era nevoie doar de un cuvânt din partea Lui, și L-au văzut pe Domnul Creației! El îi mustră cu cuvintele: „Cum de nu aveți credință?" (versetul 40). Și asta după tot ce auziseră și văzuseră de la El!

MATEI 8.18-27

II. Deși Evanghelia *după Matei* relatează acest eveniment în capitolul 8, el a avut loc de fapt în seara zilei în care au fost spuse cele șapte pilde din capitolul 13 — înainte de schimbarea la față și cu mult după celelalte întâmplări menționate aici în capitolul 8. Aceasta subliniază încă o dată faptul că, în relatarea din Evanghelia *după Matei*, Duhul Sfânt urmează ordinea istorică doar în măsura în care aceasta corespunde scopurilor specifice ale acelei Evanghelii.

   Aici, ucenicii se adresează lui Isus ca Domn (Kyrios), și El este chiar Acesta: totul este supus poruncii Sale, atât forțele naturii, cât și demonii! Mustrarea Domnului este aici mai blândă: „puțin-credincioșilor."

LUCA 8.22-25

III. *Luca* este aproape în deplină concordanță cu ceilalți evangheliști în ceea ce privește detaliile. Totuși, numai el adaugă această mică frază: „și erau în primejdie" (versetul 23). Deși *Luca* nu a fost prezent personal acolo, el știe să redea scena în mod viu și adaugă aceste cuvinte pline de semnificație!

   Am văzut că ucenicii, cuprinși de teamă, Îl strigă pe Isus ca „Domn" (în Evanghelia *după Matei)*, „Învățător" (în Evanghelia *după Marcu)* și, în cele din urmă, în Evanghelia *după Luca,* „Stăpâne, Stăpâne" (versetul 24) — ca Stăpân, El se află deasupra tuturor. Cu siguranță, El a fost toate acestea! El este vrednic de aceste nume! Cât de minunat că El este și Salvatorul din orice amenințare și pericol!

   În Evanghelia *după Matei* am văzut mustrarea Sa blândă adresată celor cu credință slabă; în Evanghelia *după Marcu* Îl auzim întrebând: „Cum de nu aveți credință?"; iar aici, în *Luca*, El îi întreabă doar: „Unde vă este credința?" (versetul 25). Putem simți aici ceva din întristarea inimii Sale față de lipsa lor de încredere și de speranță. Aparenta Sa pasivitate era un semn al încrederii că El dorește să se bazeze cu bucurie pe noi, ca pe cei care Îi cunosc adevărul și atotputernicia. Cât de îngrozitor eșuați suntem adesea! Cât de mult Îi întristăm inima iubitoare! Ne putem desigur ruga: „Doamne, mărește-ne credința!"

54. POSEDATUL DIN GADARA

MARCU 5.1-21; MATEI 8.28-9.1; LUCA 8.26-40

I. *Marcu:* Atât *Marcu*, cât și *Luca* ne spun că au „ajuns" pe malul celălalt — Isus și ucenicii Săi: El, Fiul Omului, venit pentru oameni! În *Matei* se spune „Când a venit El de partea cealaltă ...": Aici El se află în centrul atenției.

   Atât în Evanghelia *după Marcu*, cât și în Evanghelia *după Luca*, avem doar un singur posedat, deși din Evanghelia *după Matei* știm cu certitudine că, de fapt, erau doi posedați.

Marcu descrie această creatură demnă de milă foarte amănunțit. În timp ce *Matei* ne relatează întreaga poveste tristă în doar șapte versete, iar *Luca* în paisprezece, *Marcu* dedică douăzeci de versete acestei relatări. *Marcu* ne spune că omul avea un duh necurat (versetul 2) și că s-a aruncat la pământ în fața Domnului Isus când Acesta s-a apropiat. *Marcu* descrie în versetele 9 și 10 o personalitate divizată: „Numele meu este ... suntem mulți." Evanghelistul nostru ne arată, de asemenea, în versetul 10, că acest biet nefericit se identifica complet cu demonii care locuiau în el: „Și el" (omul însuși) „L-a rugat" pentru „ei" (demonii). El descrie, de asemenea, cum își petrecea timpul omul posedat (versetul 5).

Marcu este cel care ne spune câți porci făceau parte din turma cea mare — aproximativ două mii. Iar la sfârșitul povestirii, *Marcu* ne arată că ceea ce i s-a arătat bietului om a fost milă (versetul 19).

Aceste mici diferențe sunt semnificative! Oare cel posedat s-a apropiat de Isus cu vreo intenție răuvoitoare? Părea un atac violent (compară cu versetele 2 și 6), dar deodată el cade la picioarele lui Isus. Da, El este Fiul Celui Preaînalt — așa îl descriu toți evangheliștii — iar demonii Îl recunosc ca atare. Locul acestor demoni nu este doar la picioarele Lui, ci sub picioarele Lui.

El este Slujitorul smerit, care, în Ființa Sa, este Cel Preaînalt și Atotputernic, în fața căruia toți trebuie să se închine. Și de aceea găsim rugămintea pe care *Marcu* ne-o transmite în versetele 10 și 12; Matei ne transmite ceea ce spun aceștia, de asemenea, în vorbire directă (Matei 8.31); *Luca*, pe de altă parte, o redă în vorbire indirectă (Luca 8.32), așa cum ne-am aștepta de la un cronicar clasic atunci când relatează conversații scurte.

Atât *Marcu*, cât și *Luca* descriu schimbarea minunată care a avut loc în cazul acestui om:

> El stă așezat, în loc să vorbească fără sens și să alerge încoace și încolo.
>
> Este îmbrăcat, în loc să fie înfășurat în zdrențe sau gol.
>
> Este în deplinătatea simțurilor, spre deosebire de toate formele de boală mintală. Dar *Luca* este cel care ne spune unde stă omul: la picioarele lui Isus (versetul 35).

II. *Matei* spune foarte puțin despre comportamentul omului și nimic despre faptul că Isus îl întreabă cum îl cheamă. El nu menționează faptul că oamenii îl văd pe cel care tocmai a fost vindecat stând acolo, ci mai degrabă faptul că oamenii Îl văd pe Isus (Matei 8.34). El nu vorbește despre rugămintea bărbatului de a rămâne lângă Isus. Toate aceste omisiuni corespund cu siguranță planului divin.

Înainte de a trece la următorul pasaj, trebuie să ne oprim asupra a ceea ce relatează *Matei* în plus față de ceilalți doi evangheliști.

Doi bărbați posedați în loc de unul! Desigur că erau doi, dar *Marcu* și *Luca* se concentrează doar pe cel mai bătător la ochi dintre cei doi, cel al cărui nume era Legiune. Acest caz a fost mai îngrozitor decât oricare altul pe care îl găsim în Evanghelii, și nimeni nu îl descrie cu mai multă precizie decât *Marcu* — tocmai ca și cum el însuși ar fi fost martor ocular. Un fapt minunat al inspirației!

Cheia dezlegării acestei probleme poate fi găsită în faptul că *Matei* a fost îndrumat să păstreze o mărturie suficientă în folosul poporului iudeu. Principiul stabilit era: „Din gura a doi sau trei martori se va confirma orice lucru."

55. ÎNVIEREA FIICEI LUI IAIR

MARCU 5,22-43; MATEI 9.18-26; LUCA 8.41-56

Remarcă: În privința aceasta, fratele Kelly remarcă în lucrarea sa *Lectures Introductory to the Gospels* (Prelegeri introductive despre Evanghelii), la pagina 160: „Aici se găsește una dintre puținele schimbări cronologice excepționale la *Marcu,* dacă nu chiar singura; pentru că, judecând după Matei 9.18 s-ar părea că mai-marele sinagogii, Iair, a venit din cauza fiicei sale, în timp ce Domnul vorbea despre vin și burdufuri. Dar acest fapt este relatat de *Marcu* în capitolul 5."

I. *Marcu: Marcu* și *Matei* ne spun amândoi că tatăl fetei era mai-marele sinagogii, iar *Marcu* și *Luca* ne spun că se numea Iair. Din nou, *Marcu* este cel care ne oferă, în cele douăzeci și unu de versete cele mai multe detalii *(Matei* are opt versete; *Luca* cincisprezece).

Imaginea oferită de *Marcu* despre tatăl îndurerat este, de asemenea, cea mai vie și ne trezește compasiunea. El vine la Domnul Isus, cade la picioarele Lui și Îl roagă cu stăruință. Este vorba de micuța lui fiică, pentru care se roagă. (Realmente, în textul grecesc apare aici un cuvânt, o formă diminutivă minunată, folosită aici ca expresie a afecțiunii tandre pentru singura fiică, dacă nu chiar pentru singurul copil; Luca 8.42).

Când vine vestea de la casa lui Iair că fetița a murit, *Luca* și *Marcu* ne transmit cuvintele încurajatoare ale Omului desăvârșit, care venise să slujească omenirii: „Nu te teme; crede numai." *Luca* adaugă această încurajare extraordinară, că fetița va fi salvată. Era ca și cum Domnul Isus ar fi spus: „Nu te speria și nu crede că este prea târziu și că Mă deranjezi degeaba, acum când vezi că ea este moartă; crede numai că chiar acum voi întoarce totul spre bine." Cât de minunat este acest gest uman, care vine aici de pe buzele binecuvântate ale Domnului plin de compasiune, și cât de bine se potrivește, într-adevăr, în această Evanghelie!

Ordinea din Evanghelia *după Marcu,* în versetul 37, este: Petru, Iacov, Ioan; *Luca* îi menționează pe: Petru, Ioan, Iacov. Cei trei apostoli sunt menționați aici în ordinea a celei de-a doua chemări a lor (vezi Marcu 1.16-20) și în ordinea numirii lor definitive în slujba de apostol (vezi Marcu 3.16-17). Darby spune în comentariile sale că *Textus receptus* menționează: „Petru și Iacov și Ioan", dar din aceasta nu reiese mare lucru, în afară de faptul că observăm din nou independența fiecărui scriitor față de ceilalți, sub călăuzirea Duhului.

În Evanghelia *după Marcu* constatăm că Isus pune multe întrebări. În versetul 39 avem întrebarea: „Pentru ce faceți tulburare și plângeți?" (Alte întrebări se găsesc în Marcu 5.9; 5.30; 6.38; 8.23; 9.16; 9.21; 9.33 și 14.14.) Domnul Isus nu pune aceste întrebări pentru că nu știe ceva, ci mai degrabă pentru că dorește ca persoana în cauză să mărturisească ceva, pentru binele ei și pentru că așa se cuvine față de El, așa cum se arată în versetele 25-34 din pasajul nostru, unde mărturisirea se cuvine față de El, Cel prin care a avut loc vindecarea.

Marcu este singurul care menționează cuvintele arameene „Talita cumi" în versetul 41. *Luca* prezintă traducerea: „Copilă, ridică-te!"

Toți cei trei evangheliști relatează în mod concordant că fetița s-a sculat la porunca lui Isus, dar numai *Marcu* adaugă că ea se plimba prin încăpere, ca să ofere, într-un fel, o dovadă copleșitoare a măreției și realității minunii.

Luca și *Marcu* ne relatează cum Domnul Isus s-a asigurat că ea a primit ceva de mâncare, iar amândoi precizează că vârsta ei era de doisprezece ani. Isus le reamintește

spectatorilor uimiți ceva, ce pare să fi uitat chiar și mama — fără îndoială, în agitația momentului! — și anume că chiar și subiectul unei minuni atât de extraordinare rămâne la fel de dependent de mijloacele și sursele obișnuite de hrană ca și înainte de minune: ea nu primește „hrana îngerilor" și nici nu va fi scutită în viitor de necesitatea de a se hrăni.

În final găsim în versetul 43 la *Marcu* și în versetul 56 la *Luca*, porunca „ca nimeni să nu știe aceasta" sau, respectiv, „să nu spună nimănui ce s-a întâmplat". Mai ales în Evanghelia *după Marcu,* despre Slujitorului credincios, aceasta este repetat de mai multe ori și este, de asemenea, extrem de potrivit. Nu trâmbițăm slujba și slujirea față de Dumnezeu: ele vorbesc de la sine într-un limbaj clar.

II. *Matei: Remarcă:* Chiar dacă urmăm pașii Domnului nostru în această carte în ordine cronologică, nu trebuie să ignorăm niciodată ordinea în care Duhul prezintă evenimentele, independent de ordinea lor istorică. În Evanghelia *după Matei*, contextul epocal are prioritate: de aceea, acest eveniment și cele care urmează se află la locul lor, pentru a evidenția scopul Duhului în fiecare Evanghelie. Noi le așezăm în ordinea lor istorică, dar locul lor adevărat și cel mai potrivit în contextul moral și epocal este în capitolul 9, după expunerile despre burdufurile cu vin.

Atât *Matei*, cât și *Marcu* subliniază credința slabă a lui Iair, care, în versetul 18 al acestei relatări, Îl roagă pe Isus să vină și să-și pună mâna peste fiica sa. Iair leagă prezența personală de binecuvântarea vindecării fiicei sale, în timp ce centurionul, în alt pasaj, era convins că un cuvânt al Domnului Isus era suficient pentru vindecare.

Între versetul 19 și versetul 23 există o întrerupere, care este umplută de relatarea foarte scurtă despre femeia cu hemoragie, despre care vom vorbi mai târziu.

Continuăm acum cu versetul 23 și observăm doar o adăugire în versetul 26 la *Matei*; acest verset lipsește din celelalte Evanghelii. Totuși, dacă *Matei* omite ceea ce descriu atât Marcu 5.43, cât și Luca 8.56, și dacă, în schimb, introduce versetul 26, conform căruia vestea despre aceasta s-a răspândit în tot ținutul acela, atunci acest fapt, deși ar putea părea așa, nu reprezintă o contradicție: trebuie să ținem cont de faptul că în Marcu 1.44-45 avem aceste două constatări, făcute de un singur evanghelist în același caz.

III. *Luca:* Aici nu mai rămân multe de discutat, deoarece majoritatea micilor diferențe au fost deja analizate.

Totuși, *Luca* este cel care ne spune că fetița era „singura lui fiică" (versetul 42), ceea ce sporește durerea tatălui. Aici îl vedem pe Iair rugându-L pe Domnul Isus să „intre în casa lui" (versetul 41), dar nu-I cere să-și pună mâna asupra ei: orice ar face Isus, ar fi cel mai bine.

În versetul 50 îl vedem pe *Luca* evidențiind semnificația minunii prin cuvintele Domnului Isus Însuși: „Ea va fi salvată." Iair avea nevoie de această încurajare, pentru că tocmai aflase că fiica sa murise de fapt (versetul 49). Limba greacă este aici foarte expresivă: „Fiica ta a murit." Acest fapt al morții ei este subliniat din nou — și numai în această Evanghelie — în versetul 53: ei „știind că murise", și puțin mai departe, în versetul 55, specific acestei Evanghelii: „Și duhul ei s-a întors". *Luca* o spune cu precizie medicală și se asigură astfel că nu există nicio îndoială că este vorba despre o minune a învierii și nu despre revenirea la conștientizare după o leșinare!

56. FEMEIA CU SCURGEREA DE SÂNGE

MARCU 5.25-34; MATEI 9.20-22; LUCA 8.43-48

Citățm aici din *Numerical Bible* a lui F.W. Grant: „Adevărul devenea din ce în ce mai clar că Israel, pentru care Domnul venise să-l vindece, era de fapt un cadavru, la fel ca fiica mai-marelui sinagogii. În timp ce Domnul Se îndrepta să facă o minune pentru ea, credința femeii care suferea de o scurgere de sânge Îl atrage spre ea, iar El răspunde la credința ei. Acesta este principiul harului pentru națiuni în timpul «amânării» actuale a binecuvântării lui Israel."

I. *Marcu:* Evanghelistul nostru este singurul care observă că, în ciuda ajutorului medical pe care îl căutase, „nu-i folosise la nimic, ba încă îi mergea mai rău", ceea ce arată lipsa de speranță a cazului ei.

Aici aflăm și pentru ce a venit această femeie: „Auzind despre Isus" (versetul 27). Credința izvorăște din auzire. Ea a venit cu credință!

În acest pasaj este de remarcat repetarea cuvântului „îndată", un cuvânt foarte caracteristic pentru *Marcu* (versetele 29, 30 și 42).

Atât *Marcu*, cât și *Luca* relatează despre puterea care a ieșit din Domnul Isus la atingerea credinței. Aceasta nu era ceva magic, care L-a uimit în legătură cu ceea ce I s-a întâmplat, ci era intenția Sa conștientă și voința Sa ca să vindece această femeie.

Binecuvântarea care urmează „Mergi în pace" (versetul 34) este consemnată atât de *Marcu*, cât și de *Luca*, dar *Matei* relatează: „îndrăznește" (Matei 9.22). Ea putea acum să plece cu certitudinea că era eliberată definitiv de suferințele sale anterioare, atât trupești, cât și spirituale. A fost vindecată, eliberată de boală și, pentru totdeauna, eliberată de mânia lui Dumnezeu!

II. *Matei:* Trei versete îi sunt suficiente lui *Matei* pentru a descrie starea tristă a acestei sărmane femei! Aici nu se menționează nimic despre faptul că starea ei s-ar fi agravat și că și-ar fi dat banii degeaba. Ea „a venit pe dinapoi" simplu (versetul 20), „L-a atins" (versetul 20) și „a crezut" (versetul 21). Oricine vine cu credință la Domnul Isus găsește vindecare — așa este și astăzi.

Nu Isus o atinge pe femeie, ci mai degrabă femeia Îl atinge pe El: credința este cea care Îl atinge. „Îndrăznește" (versetul 22) este asigurarea pe care Domnul i-o dă, că credința ei a fost răsplătită; acum poate fi fericită, nu doar pentru că a fost vindecată trupește, ci și pentru că are pace cu Dumnezeu și știe că păcatele ei i-au fost iertate.

III. *Luca:* Aici găsim aproape aceeași relatare ca la *Marcu,* deși *Luca*, la fel ca *Matei*, spune că ea nu a atins simplu haina Lui, ci marginea acesteia, ciucurele albastru (versetul 44)!

Toți cei trei evangheliști relatează cuvintele încurajatoare ale lui Isus adresate ei: „Fiică, credința ta te-a vindecat; du-te în pace" (versetul 48). În sufletele noastre nu există un duh al libertății dacă nu cunoaștem relația noastră cu Domnul nostru și cu Dumnezeu, Tatăl nostru. Credința ei o transformase acum într-o fiică spirituală a lui Avraam. Nu a fost doar o vindecare pentru trup, ci și pace pentru suflet.

57. DOI ORBI SUNT VINDECAȚI ȘI UN DEMON ESTE ALUNGAT

MATEI 9.27-34

Acest eveniment a fost consemnat doar de *Matei*. Găsim alți doi orbi în capitolul 20.29-34.

Acești orbi I se adresează ca „Fiu al lui David" (versetul 27), ceea ce reprezintă o mărturisire a legăturii Sale cu Israel; El a venit la ei ca „Fiu al lui David"; aceasta era El prin nașterea Sa. Dar cei doi bărbați nu au fost vindecați datorită acestui fapt, nici pentru că ar fi revendicat vreun privilegiu. Hristos răspunde acum doar la credința lor și nu la pretențiile legate de relațiile lor naturale cu El. De aceea întrebarea Domnului: „Credeți că pot face aceasta?" (versetul 28). „Fie-vă după credința voastră" (versetul 29) — și nu în baza vreunei alte pretenții — li se acordă vindecarea.

Porunca Domnului ca nimeni să nu afle despre aceasta este legată de schimbarea care urma să aibă loc în planul lui Dumnezeu. Hristos nu mai dorea acum să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acum, crucea se afla înaintea Lui.

În omul posedat de un demon, care avea un duh de mut (versetul 32), găsim reprezentată starea reală a lui Israel. Ca națiune, ei erau morți (precum fiica lui Iair); erau orbi și muți, așa cum vedem în această întâmplare. Dar, în cele din urmă, vindecarea urma să aibă loc — în cele din urmă, când Hristos va veni să domnească ca Împărat pe pământ.

Starea actuală a poporului ales este rezumată în blasfemia fariseilor (versetul 34). Cuvintele Lui au fost respinse de ei, la fel ca și faptele Lui, pe care, deși erau săvârșite prin Duhul Sfânt, le-au atribuit lui satan. Acesta este păcatul care nu poate fi iertat. Pieirea lor este inevitabilă. Observăm imediat cât de potrivit este faptul că acest eveniment este consemnat în Evanghelia destinată iudeilor, în care schimbarea „epocilor" (perioadelor de mântuire) este arătată atât de clar; în altă parte nu ar fi fost la locul ei.

58. A DOUA RESPINGERE A LUI ISUS LA NAZARET

MARCU 6.1-6; MATEI 13.54-58

(Compară Matei 4.12-13 cu Matei 13.54-58 și Luca 4.16-30). Ar fi fost ciudat și în contradicție cu inima plină de iubire a Mântuitorului dacă, în cursul călătoriilor Sale neîncetate prin Galileea, El nu ar fi vizitat din nou și cetatea Sa natală și nu ar fi reînnoit invitația Sa, pe care oamenii de acolo o respinseseră cândva.

I. *Marcu:* Îl vedem aici pe Domnul Isus părăsind casa lui Iair. Versetul 1 descrie acest fapt cu cuvintele: „Și a ieșit de acolo."

Domnul Isus Se întoarce încă o dată în ținutul Său natal. În Luca 4.16-30 găsim prima Sa respingere în Nazaret, când încă nu era însoțit de ucenici; aici avem a doua Sa respingere în același loc, iar *Marcu* ne spune: „și ucenicii Săi Îl urmau" (versetul 1).

Ne-am preocupat deja cu relatarea *lui Luca* despre respingerea Sa și ne-am întrebat, de asemenea, dacă ceea ce avem aici în *Marcu* și *Matei* este același eveniment.

Dr. Scofield are în celebra sa Biblie următoarea notă: „Domnul nostru a vizitat Nazaretul de două ori în timpul lucrării Sale publice."

Relatările lui *Marcu* și *Matei* sunt foarte asemănătoare. Ambele descriu reacția poporului; *Matei* spune: „Nu este Acesta fiul tâmplarului?" iar *Marcu:* „Nu este Acesta tâmplarul?". Putem pune aceste afirmații împreună, una completând-o pe cealaltă. Iosif era tâmplar, iar Isus era „Fiul" său — în ochii locuitorilor din Nazaret! Putem presupune că Isus

lucrase și El ca tâmplar — și asta nu era sub demnitatea Sa. El venise, la urma urmei, ca slujitor, iar aceasta era o meserie mult mai umilă decât cea de tâmplar!

Dar oamenii din Nazaret erau agitați, invidioși și plini de gelozie. Ei nu credeau că El este Mesia. Pentru ei, El era doar „tâmplarul". În aceasta se manifesta necredința lor. Iar Hristos nu a făcut nimic pentru a înlătura această necredință, cum ar fi, de exemplu, săvârșirea unor minuni uimitoare; Domnul știa că asta le-ar fi împietrit inimile și mai mult.

„Și n-a putut să facă nicio lucrare de putere acolo" (versetul 5). Desigur, aceasta nu s-a datorat faptului că El nu ar fi avut putere, ci faptului că ei nu aveau credință! De fapt, am putea spune că El nu a vrut deloc să facă minuni acolo.

Matei face o mică precizare: „Și n-a făcut multe lucrări de putere acolo" (Matei 13.58). Chiar dacă, în general, locuitorii din Nazaret L-au respins, totuși ar fi putut exista unii, așa cum am văzut deja, care au venit cu credință la Domnul Isus și au găsit, fără îndoială, har și vindecare: „... decât că, punându-Și mâinile peste câțiva bolnavi, i-a vindecat" (Marcu 6.5), dar nu erau mulți (Matei 13,58).

Hristos ca Om este — desigur — evidențiat de *Marcu* în acea ultimă frază: „Și S-a mirat de necredința lor" (versetul 6). Pentru Fiul lui Dumnezeu nu putea exista nimic cu adevărat nou sau surprinzător, dar surprinderea și uimirea erau trăsături familiare pentru El ca Om.

59. TRIMITEREA CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

MARCU 6.6-13; MATEI 9.35-10.1; 10.5-11.1; LUCA 9.1-6

I. *Marcu:* Deși Isus se oprise pentru o clipă ca să Se minuneze de necredința Nazaretului, acest fapt nu L-a descurajat. A trebuit să-i lase în necredința lor voită și să-Și continue misiunea: „Și a început să-i trimită ..." (versetul 7), spune *Marcu.* În capitolul 3.13-19 L-am văzut pe Domnul Isus alegându-i și pregătindu-i. Acum sosise timpul să-i trimită!

„Doi câte doi" (versetul 7): aceasta ilustrează completitudinea mărturiei! Chiar și Solomon a spus că doi sunt mai buni decât unul singur (Eclesiastul 4.9). De fapt, *Marcu* este singurul care menționează acest principiu.

El, care nu a putut să facă nicio minune în Nazaret, este văzut acum aici ca cel care conferă autoritate și putere asupra demonilor. Prima minune relatată de *Marcu* a fost alungarea unui demon (Marcu 1.21-28). Pentru evanghelistul nostru, aceasta părea cea mai înaltă dovadă a puterii victorioase a umilului Slujitor asupra tuturor puterilor satanice.

Modul în care El îi trimite și instrucțiunile pe care le dă arată necesitatea unei dependențe totale de El.

Marcu	**Matei**	**Luca**
decât toiag	niciun toiag	niciun toiag
nici pâine	vrednic este lucrătorul de hrana lui	nici pâine
nici traistă	nici traistă	nici traistă

nici bani la brâu	fără aur, nici argint, nici aramă la brâu	nici bani
încălțați cu sandale	nici încălțăminte	nu este menționat
nu două haine	nu două haine	nu două haine

Un comentator remarcă: „Aceste reguli nu au fost concepute ca linii directoare pentru lucrările noastre misionare de astăzi; ele s-au aplicat doar atâta timp cât Domnul a fost prezent în carne printre poporul Său. Ele au fost abrogate categoric de El în Grădina Ghetsimani" (Luca 22.35-38).

Cuvintele „decât toiag" (versetul 8) pot fi redate astfel: „cel mult un toiag"; ele constituie, ca să zicem așa, granița dintre ceea ce este interzis și ceea ce este permis, și nu conta dacă cineva îl lua cu sine sau nu — așa spune un alt frate. Unii interpretează aceasta în sensul că Matei vrea să spună: Niciun toiag cu care să poți căra provizii, iar toiagul din Marcu înseamnă un baston de drumeție. Cuvintele pentru „sandale" în *Marcu* și „încălțăminte" în *Matei* sunt diferite; la Marcu sunt într-adevăr sandale, iar la Matei mai degrabă pantofi, așa cum îi purtau cei bogați.

II. *Matei* (9.35-10.1; 10.5-11.1): Aici putem vedea motivul pentru care Domnul îi trimite: Lui „I s-a făcut milă" (9.36), când a văzut mulțimea fără nimeni care să aibă grijă de ea.

Atât *Matei*, cât și *Luca* menționează amploarea puterii care le-a fost conferită ucenicilor: „asupra duhurilor necurate ... să vindece orice boală și orice neputință trupească" (10,1).

Este cu totul firesc și de așteptat ca în această Evanghelie să găsim interdicția adresată iudeilor de a merge la națiuni (10.5-6). Aceasta este o misiune iudaică a celor doisprezece apostoli iudei — trebuie să ținem cont de acest fapt important. Această misiune nu se referea la Biserică (care nici măcar nu fusese încă întemeiată!). De fapt, în aceste versete nu se găsește nicio poruncă de a propovădui Evanghelia; mesajul era: „Împărăția cerurilor este aproape!" (versetul 7).

În versetele 11-13 vedem ceea ce este caracteristic pentru *Matei:* „cercetați cine este vrednic acolo." Este, desigur, clar că predicatorului Evangheliei de astăzi nu i se spune să întrebe cine este vrednic; dimpotrivă, el îi caută pe cei nevrednici. Această misiune se adresa celor care erau „vrednici".

Întregul pasaj din 10.15-11.1 îl găsim doar la *Matei.*

Versetul 23 este deosebit de semnificativ. Misiunea apostolilor a fost întreruptă deodată prin moartea lui Hristos. Apoi au primit o misiune cu totul diferită; a început vremea Adunării (Bisericii). Când Domnul va ridica Biserica din lume în cer, Dumnezeu va trezi din nou pe pământ martori pentru Mesia, iar iudeii vor fi chemați din nou la pocăință, „până când va veni Fiul omului".

Ceea ce ni se arată aici înseamnă că întreaga perioadă în care Domnul Se întoarce pentru a chema națiunile (păgânii), este trecută cu vederea în tăcere. El vorbește despre ceea ce a început atunci și despre ceea ce va fi reluat, trecând cu vederea ceea ce se întâmplă între timp. (vezi W. Kelly, *Lectures on Matthew* (Prelegeri despre Matei), pag. 226, 227).

III. *Luca* (9.1-6): Ceea ce *Luca* redă sub forma unei schițe, *Matei,* așa cum am văzut, relatează cu multe detalii.

În capitolul 6.12-16 am văzut chemarea și alegerea celor doisprezece; aici ei sunt gata să fie trimiși. Ei trebuie să vestească „Împărăția lui Dumnezeu" (versetul 2), nu „Împărăția cerurilor", așa cum apare în Matei 10.7. Aceasta este vestea bunătății și milostivirii lui Dumnezeu față de toți oamenii, având în vedere nevoile sufletului și ale trupului lor — este dragostea lui Dumnezeu.

60. MOARTEA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

MARCU 6.14-16, 21-29; MATEI 14.1-2, 6-12; LUCA 9.7-9

I. *Marcu* (6.14-16, 21-29): *Marcu* are 16 versete pentru acest subiect, spre deosebire de *Matei*, care are 21 de versete, și de *Luca*, care are doar 2 versete.

Să evidențiem mai întâi diferențele dintre *Matei* și *Marcu*.

În versetul 23, *Marcu* adaugă: „până la jumătate din împărăția mea". Irod exagerează aici în mod absurd, oferind jumătate din împărăția sa, pe care nu avea voie să o dea fără aprobarea împăratului.

II. *Matei* (14.1-2, 6-12). În capitolul 14.12, *Matei* adaugă: „Au venit și au dat de știre lui Isus." Noi credem că ucenicii din acest verset erau ucenicii lui Ioan Botezătorul. Faptul că vin la Isus pentru a face cunoscută moartea lui Ioan este un semn că Isus era acum acceptat ca succesor al Botezătorului, chiar și de către ucenicii acestuia.

Împăratul Irod auzise de toate minunile care s-au întâmplat și sunt menționate în Marcu 6.6-13, iar conștiința lui a fost imediat tulburată. Ne-am ocupat deja în secțiunea 25, „Hristos se îndreaptă spre Galileea", cu arestarea lui Ioan Botezătorul și dorim să atragem atenția cititorului în mod special asupra a ceea ce s-a menționat în subsecțiunea care tratează modul în care *Luca* abordează acest subiect.

După cum vedem aici, *Matei* și *Marcu* au amânat până acum menționarea motivului arestării și a morții lui Ioan Botezătorul care a urmat.

Toate acestea confirmă faptul că evangheliștii au fost complet independenți unul de celălalt în relatările lor despre evenimentele din viața Domnului nostru Isus. Aceasta este, de asemenea, o dovadă suplimentară a intenției divine și a inspirației Evangheliilor.

Marcu ne oferă în versetul 25 o altă indicație cu privire la caracterul fetei. Ea era o adevărată fiică a mamei sale. A venit „îndată, în grabă", nu numai că nu s-a opus propunerii inumane a mamei sale, ci, evident, nici nu s-a speriat, ba dimpotrivă, a fost încântată de ideea de a cere capul lui Ioan Botezătorul.

III. *Luca* (9.7-9) conține o mică frază pe care ceilalți nu o menționează: „Și căuta să-L vadă." Aceasta dezvăluie starea conștiinței lui Irod. El se teme. El are o problemă: cine este acest Isus? De aceea a căutat să-L vadă pe Isus. Isus nu i s-a arătat însă lui Irod decât cu puțin timp înainte de crucificare. Atunci Irod a putut să-L batjocorească, în timp ce Isus nu a rostit *niciun* cuvânt.

61. A) APOSTOLII SE ÎNTORC DIN MISIUNEA LOR
B) HRĂNIREA CELOR CINCI MII

MARCU 6.30-44; MATEI 14.13-21; LUCA 9.10-17; IOAN 6.1-14

I. *Marcu* (6.30-44): Versetul 31 din acest capitol, pe care îl cunoaștem cu toții atât de bine, se găsește doar în Evanghelia *după Marcu.* Aici se manifestă o minunată apropiere între

Domnul și ucenicii Săi. Ei se întorc de la misiunea lor și Îi povestesc tot ce s-a întâmplat! Domnul îi ascultă cu interes și compasiune. El știe că acum au nevoie de liniște și retragere, precum și de o înnoire spirituală în prezența Sa.

O altă trăsătură umană frumoasă se regăsește, de asemenea, doar la *Marcu,* și anume în versetul 34: „Pentru că erau ca niște oi fără păstor." *Matei* este de acord cu faptul că Domnul are compasiune față de mulțime, dar *Marcu* o vede, ca să zicem așa, prin ochii Domnului „ca niște oi fără păstor". Ceea ce le era cel mai necesar era un păstor, nu un vindecător de boli. Totul este emoționant și plastic.

Marcu este singurul care menționează că iarba era verde (versetul 39). Această relatare nu are nimic formal! Pare că *Marcu* ar fi fost martor ocular la cele întâmplate.

Un comentator face aici o observație interesantă: „În versetul 40 citim: «Și s-au așezat în rânduri» (aceasta se găsește doar la *Marcu).* De fapt, textul grecesc spune aici literalmente: «prasiai, prasiai», adică «paturi de flori»! Pe fundalul ierbii verzi, aceste rânduri arătau ca niște paturi de flori minunate."

Domnul dorește să le insufle ucenicilor propriile Sale sentimente și compasiunea Sa — cât de tragic este să găsim de trei ori în Evangheliile sinoptice relatarea că ucenicii doreau doar să alunge mulțimea! Întregul eveniment se încadrează foarte bine în această Evanghelie a slujirii.

II. *Matei* (14.13-21): Așa cum am remarcat în altă parte, Isus este adesea menționat aici singur, fără ucenicii Săi. În această Evanghelie pare să domnească pe tot parcursul ei o anumită distanță (vezi secțiunea 3 „Vestirea către Maria" și secțiunea 6 „Vestirea către Iosif"). Aici citim în versetul 13: „Și Isus, când a auzit, a plecat de acolo într-o corabie." Ucenicii Săi nu se află în legătură directă cu El, așa cum se întâmplă în celelalte Evanghelii. De asemenea, aici nu ni se spune că ucenicii au venit la El, pentru a-I povesti noutățile. Desigur, contextul din Evanghelia *după Matei* este altul, unde ei nu sunt văzuți întorcându-se din misiunea lor (în care fuseseră trimiși în capitolul 10). Motivul retragerii lui Isus în această secțiune este faptul că El a auzit de moartea lui Ioan Botezătorul. Fără îndoială, acest fapt L-a determinat pe Domnul Isus să Se retragă și în celelalte Evanghelii.

Matei, la fel ca *Luca,* menționează că Isus vindecă pe cei bolnavi (versetul 14), dar *Marcu* ne arată că adevărata nevoie nu este una trupească, ci una spirituală. În consecință, *Marcu* ne relatează: „Și a început să-i învețe multe" (Marcu 6.34), în timp ce *Luca* ne spune despre ce vorbea El: „despre Împărăția lui Dumnezeu" (Luca 9.11).

Faptul că hrănirea celor cinci mii este menționată în toate cele patru Evanghelii este remarcabil!

Matei adaugă o mică frază: „Aduceți-le [pâinile și peștii] aici la Mine" (versetul 18). Cât de simplu este acest lucru și cât de minunat este rezultatul! Fie ca noi să aducem într-adevăr toată lipsa noastră de provizii la Cel care ne poate aproviziona cu îmbelșugarea Sa! Și să mergem la El cu puținul pe care îl avem; El îl poate transforma într-o sursă de binecuvântare.

Primele trei Evanghelii spun că Isus a privit spre cer înainte de a binecuvânta și de a frânge pâinile. Toate binecuvântările curg din cer, unde se află adevărata lor origine și sursă.

În cele din urmă, observăm că numai *Matei*, în versetul 21, adaugă acele câteva cuvinte revelatoare: „în afară de femei și de copii". Nu doar cinci mii sunt hrăniți, ci probabil mult

mai mulți. Aici este belșug. Cele cinci mii ar fi putut fi foarte bine numărul minim, poate cel care putea fi determinat dintr-o privire, având în vedere dispunerea obișnuită.

III. *Luca* (9.10-17): Aici avem același context care ni se prezintă în *Marcu*: întoarcerea celor doisprezece din misiunea lor.

Luca ne dezvăluie locul geografic al acestei minuni uimitoare, care este și locul în care Isus dorea să Se retragă. Se afla în apropierea Betsaidei (versetul 10), un loc puțin frecventat, care aparținea cetății, situat pe malul estic al lacului Galileei (sau al lacului Tiberiadei).

În versetul 11, acest evanghelist ne oferă o altă perspectivă asupra inimii pline de iubire a lui Isus: „Și El i-a primit". Isus nu S-a supărat din cauza deranjului, ci era mereu gata și plin de interes și compasiune. El are grijă atât de nevoile lor spirituale, cât și de cele trupești, așa cum ne spune acest verset.

Am văzut deja că *Marcu* îl completează pe *Luca* în versetul 14, unde *Luca* spune că fiecare grup cuprindea aproximativ cincizeci de persoane, în timp ce *Marcu* spune: „Câte o sută și câte cincizeci." Aceasta înseamnă probabil că oamenii erau aranjați astfel încât să se formeze cincizeci de rânduri a câte o sută de persoane. Unde sunt atunci acei critici care spun că evangheliștii au copiat unul de la altul?

IV. *Ioan* (6.1-14): L-am lăsat pe al patrulea evanghelist după ce ne-a descris a opta minune a lui Isus, vindecarea paraliticului din Ierusalim (Ioan 5.1-47). Acum ajungem aici, în capitolul 6, la descrierea celei de-a optsprezecea minune a lui Isus, după ce El părăsise Ierusalimul.

„După acestea" (versetul 1) se referă, după părerea noastră, la cele șaptesprezece minuni descrise în relatările celorlalți evangheliști și la mult mai multe decât atât. Versetul 2 susține această opinie.

Domnul fusese foarte ocupat, iar din Evanghelia *după Matei* și din Evanghelia *după Marcu* aflăm că El căuta puțină odihnă și liniște. Dar se pare că pentru Fiul lui Dumnezeu nu a existat odihnă.

Aici, în versetul 6, ni se oferă o altă privire în inima plină de iubire a lui Isus: „Dar spunea aceasta ca să-l încerce; pentru că El știa ce avea de gând să facă." Aceasta ne arată că Isus era pregătit pentru nevoile mulțimii; pentru El nu era o situație de urgență venită pe neașteptate. El era adevărata pâine din cer.

Ioan ne informează că era vorba de pâini de orz.

Versetul 10 este revelator, mai ales dacă îl punem în legătură cu Matei 14.21. Când citim „Puneți oamenii să se așeze", cuvântul folosit pentru „oameni" este „antropous", un cuvânt care include ambele genuri. În ultima parte a versetului se spune „andres", un cuvânt care este doar masculin și înseamnă „bărbați".

În această Evanghelie vedem că Isus mulțumește (versetul 11), dar nu binecuvântează, așa cum se întâmplă în celelalte Evanghelii. Cineva a remarcat în acest sens: „Ca om, Mântuitorul nostru a mulțumit și a cerut binecuvântarea, în timp ce, ca Dumnezeu, El o dădea." Cât de impresionant este faptul că, în Evanghelia Fiului lui Dumnezeu, în acest pasaj, găsim accentul pus pe latura Sa umană, în timp ce în celelalte Evanghelii, Evangheliile umanității Sale, trebuia să fie evidențiată pentru noi divinitatea Sa.

Concluzia oamenilor ne este prezentată doar de *Ioan* în versetul 14: „Acesta este cu adevărat Profetul care trebuia să vină în lume."

Strângerea resturilor de pâine este menționată de toți cei patru evangheliști, fără îndoială pentru că este de cea mai mare importanță pentru noi să o observăm și să medităm asupra ei. I. A. Alexander propune trei motive pentru această poruncă a Domnului:

1. Pentru a preveni risipa și a învăța o gestionare înțeleaptă chiar și în lucrurile mărunte ale vieții.
2. Pentru a arăta, în acest caz, la fel ca în cazul minunii vindecării, că efectul minunii trebuie urmat imediat de condiții normale și de acțiuni conform legilor obișnuite; deși tocmai văzuseră cum o mulțime uriașă fusese hrănită în mod supranatural, ei trebuiau să folosească resturile pentru întreținerea lor ulterioară.
3. Ei trebuiau să păstreze pentru o vreme amintirea concretă a acestui eveniment minunat în fața ochii lor și în posesia lor. În conformitate cu aceasta, constatăm că Domnul nostru, atunci când le amintește mai târziu ucenicilor de această mare minune și de o altă hrănire minunată, vorbește în mod expres despre numărul de coșuri cu resturi care au rămas după ce toți s-au săturat; aceasta a fost aici o circumstanță extrem de remarcabilă, pe care nu trebuiau să o uite!

Acum L-au recunoscut ca fiind Profetul promis. Următorul pas a fost să-L facă Împărat, iar aceasta ne conduce la următorul nostru pasaj.

62. ISUS UMBLĂ PE MARE

MARCU 6.45-56; MATEI 14.22-36; IOAN 6.15-21

I. *Marcu* (6.45-56). Versetul 45 arată insistența lui Hristos: „Iar îndată i-a obligat pe ucenicii Săi". *Matei* folosește exact aceeași expresie. În Evanghelia *după Ioan* vom vedea motivul pentru aceasta. Totul dovedește armonia divină din Evanghelii; ceea ce omite un cronicar, menționează altul.

Marcu este singurul care menționează numele cetății: Betsaida. Betsaida se afla pe malul vestic al lacului, în aceeași direcție cu Capernaum (așa cum menționează *Ioan*) și în apropierea acestuia. Prin urmare, nu există nicio contradicție între relatările lui *Marcu* și *Ioan*.

În loc să vorbească, așa cum se face în versetul 45 (și în Matei 14.23), despre „a dat drumul mulțimilor", *Marcu* folosește în versetul 46 o expresie mai blândă: „după ce Și-a luat rămas bun de la ei" (J.N.D. spune într-o notă „i-a încredințat lui Dumnezeu"). El Și-a luat rămas-bun de la ei într-un mod prietenos, dar hotărât, și, după ce i-a determinat astfel să se împrăștie, S-a dus pe munte „ca să Se roage".

Toți cei trei evangheliști ne relatează despre mersul lui Isus pe mare, astfel încât nu poate exista nicio îndoială în privința acestui fapt, având în vedere faptul că trei bărbați au consemnat aceasta independent unul de celălalt!

La *Marcu* găsim o remarcă interesantă, care lipsește la ceilalți: „și voia să treacă pe lângă ei" (versetul 48). Aceasta este frumos. Domnul Isus voia să-i învețe pe ucenicii Săi că toată puterea asupra creației se află în mâna Sa, și că ei nu se puteau descurca fără El, în timp ce El nu depinde de noi. El le-a pus la încercare credința tuturor, nu doar pe cea a lui Petru, așa cum vedem în Matei 14.28-31.

Spre deosebire de Matei 14.32, în Marcu 6.51 citim: „Și S-a suit la ei în corabie." Nu fără motiv, episodul în care Petru a mers pe mare este omis la *Marcu*.

Marcu ne spune că, de îndată ce El a urcat în corabie, vântul s-a potolit, iar *Matei* spune că aceasta s-a întâmplat de îndată ce ei au urcat în corabie, în timp ce *Ioan* spune că „îndată corabia a ajuns la țărm" (Ioan 6.21).

Versetul 56, ultimul verset, pare aproape o repetare din capitolul 1.32-34. Probabil că aceasta înseamnă că, pe toată durata lucrării lui Hristos, s-au săvârșit în mod continuu minuni, dar doar aceste câteva au fost alese și consemnate pentru învățătura noastră.

II. *Matei* (14.22-36). După cum am văzut, atât *Matei*, cât și *Marcu* folosesc cuvântul „a obligat", ceea ce indică poate o anumită reticență din partea ucenicilor de a fi trimiși astfel.

Poate că motivul acestei reticențe ne este arătat în Evanghelia *după Ioan*. Vom fi atenți la acest aspect acolo.

William Kelly oferă următoarea explicație exemplară a întregii scene:

> „El (Isus) a trebuit să-Și părăsească vechiul popor din cauza necredinței lor (versetul 22) și să-Și ocupe un nou loc în înălțimi (versetul 23) și să cheme o rămășiță pentru o nouă ordine a lucrurilor.
>
> Părăsit pe pământ ca Mesia, El nu a vrut să fie un Împărat prin voia omului, pentru a satisface poftele lumești ale cuiva, ci să Se înalțe și să slujească acolo ca Preot înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este o imagine exactă a ceea ce a făcut Domnul. Între timp, în timp ce mulțimea poporului lui Israel („marea adunare") este trimisă acasă, cei aleși ai Săi sunt duși într-un loc al încercărilor (versetul 24) — în timpul absenței Domnului lor, în noaptea „Zilei Omului". Dar El Își va părăsi locul de mijlocire și Își va căuta ucenicii atunci când încercarea și tulburarea lor vor fi la apogeu. Isus Se întoarce acum la rămășiță (versetul 32), iar imediat după aceea se așterne liniștea, și El este recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu (versetul 33). Și nu numai atât, ci Domnul este acum primit cu bucurie tocmai acolo unde fusese respins înainte (versetul 36)." (W. Kelly, *Lectures on the Gospel of Matthew,* paginile 303, 304).

În ceea ce privește versetele 28-31, unde îl vedem pe Petru mergând pe apă, trebuie să considerăm acest eveniment ca o intercalare, deoarece, din punct de vedere al economiei (epocilor) divine, nu este legat de scena iudaică pe care tocmai am analizat-o. Aici avem, într-adevăr, din punct de vedere al epocilor divine, în imagine și în principiu, Adunarea: mersul credinței spre Hristos și împreună cu El. Petru reprezintă acea credință care părăsește siguranța pământească a corabiei și se îndreaptă spre Isus, care i S-a revelat și care umblă pe mare.

Totuși, trebuie remarcat aici că această umblare nu are altă bază decât „dacă ești Tu"; iar aceasta înseamnă Isus Însuși. Vai, atât Petru, cât și Adunarea, după el, au eșuat în a umbla astfel.

III. *Ioan* (6.15-21). Ajungem acum la ceea ce, după părerea noastră, este motivul insistenței Domnului Isus atât la *Matei*, cât și la *Marcu*. Acest motiv ni se arată în versetul 15: „Isus, deci, cunoscând că au de gând să vină și să-L ia ca să-L facă împărat".

În versetul 14 ni s-a spus deja că poporul Și-a dat deodată seama, că în mijlocul lor se afla „Profetul care trebuia să vină în lume". Din Psalmul 132.15 puteau ști că această minune era caracteristică lui Mesia. Acum voiau să-L facă Împărat. Dar Isus „S-a retras din nou în munte, El singur".

Ar putea oare motivul pentru care ucenicii se împotriveau să plece și necesitatea ca Isus să-i „oblige" să plece să stea în faptul că și ei voiau să-L facă Împărat?

Ioan ne spune clar în versetul 19 că ceea ce *Matei* (14.24) și *Marcu* (6.47) numesc „în mijlocul mării", erau „aproximativ douăzeci și cinci până la treizeci de stadii". Dacă Isus s-a comportat de parcă ar fi vrut să „treacă pe lângă ei" (Marcu 6.48), poate că a făcut-o pentru a lăsa să se vadă adevărata nevoie din inimile lor. El nu voia să se impună asupra lor. Dar ei au reacționat așa cum Se aștepta El: „Voiau deci să-L primească în corabie" (versetul 21).

În acest verset este menționat un alt semn, pe care celelalte Evanghelii nu-l menționează: „Și îndată corabia a ajuns la țărmul spre care mergeau." El poate hrăni cinci mii de oameni, poate umbla pe valuri și poate face distanțele să dispară. „El îi conduce în portul pe care-l doreau" (Psalmul 107.30).

63. „EU SUNT PÂINEA VIEȚII"

IOAN 6.22-7.1

Aici avem un pasaj, care a fost consemnat doar de *Ioan*. El se leagă într-un mod foarte natural de ceea ce a precedat. În versetele 1-14 am văzut pâinea ca hrană pentru trupul nostru. În versetele 15-21 există o întrerupere. După aceea, vedem, de la versetul 22 până în capitolul 7.1 pâinea vie ca hrană pentru viața noastră spirituală.

Vorbirea lui Hristos despre pâine se împarte în două secțiuni:

1. Versetele 22–40 se adresează mulțimilor care fuseseră hrănite cu o zi înainte și care Îl găsiseră pe Domnul Isus.
2. Versetele 41–59 se adresează iudeilor din sinagoga din Capernaum.

În ceea ce privește restul capitolului, versetele 60–66 ne arată efectul discursului lui Isus asupra celor care mărturiseau că ar fi ucenicii Săi, în timp ce versetele 67-71 ne arată efectul asupra celor doisprezece aleși și duc la mărturisirea lui Petru. Întregul pasaj se încadrează în Evanghelia noastră despre Fiul lui Dumnezeu. În altă parte nu ar fi la locul lui.

Tocmai în această Evanghelie găsim pretenția lui Hristos de a fi mai mult decât un simplu Slujitor sau Omul desăvârșit, și chiar mai mult decât un Împărat. El este Dumnezeu, iar acest capitol subliniază acest fapt:

1. El este „pâinea care a coborât din cer".
2. „Dacă mănâncă cineva din această pâine" — din El Însuși, adevărata pâine (versetul 32) și pâinea vie (versetul 51) — „acela va trăi etern". Numai Dumnezeu poate pretinde aceasta pentru Sine.
3. În acest pasaj Îl găsim pe Domnul Isus atât ca dătător, cât și ca susținător al vieții. Vedem aici:

   A. Tatăl este Cel care dă Pâinea adevărată.

   B. Fiul este Pâinea și, ca Fiu al Omului, Își dă carnea pentru viața lumii.

   C. Duhul dă viață.

64. PRIMA MĂRTURISIRE A LUI PETRU

IOAN 6.67-71

Petru dă trei motive pentru care ei nu-L pot părăsi pe Domnul:

1. El este unic ca Domn — „La cine să ne ducem?” (versetul 68).
2. El este Învățătorul uns — „Tu ai cuvintele vieții eterne” (versetul 68).
3. Persoana Sa divină — „Și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu” (versetul 69).

65. ISUS ÎI MUSTREAZĂ PE FARISEI ȘI PE CĂRTURARI

MARCU 7.1-23; MATEI 15.1-20

I. *Marcu* (7.1-23). Deși atât *Marcu*, cât și *Matei* ne prezintă această relatare, există diferențe evidente, ceea ce subliniază încă o dată independența fiecărui scriitor.

De exemplu, *Marcu* intră foarte mult în detaliu cu privire la scrupulele fariseilor (versetele 3-5) , în timp ce *Matei* omite toate acestea. De ce?

Deoarece *Matei* scrie pentru iudei, despre care se poate presupune că știau totul despre regulile stricte și actele ceremoniale, nu era necesar să le includă în relatarea sa. *Marcu*, însă — trebuie să ținem cont de acest fapt — scrie pentru romani, care nu știau absolut nimic despre aceste chestiuni complicate; prin urmare, este în folosul lor ca *Marcu* să menționeze aceste detalii aici.

Se pare că Isus era urmărit cu atenție de unii dintre farisei, la fel și ucenicii Săi — mai ales că Isus tocmai hrănise cel puțin cinci mii de oameni, iar atât ucenicii Săi, cât și mulțimea, cel mai probabil, „mâncaseră cu mâinile nespălate”!

Versetul 8 este specific lui *Marcu*, iar *Matei* redă conținutul versetului 9 — care aici, la *Marcu*, este sub formă de întrebare — în propria sa relatare ca răspuns la propria lor întrebare din versetul 2. Desigur, nu este o diferență reală faptul că *Marcu* spune în versetul 10: „Pentru că Moise a spus”, iar *Matei*, în versetul 4: „Pentru că Dumnezeu a poruncit”, deoarece, evident, Dumnezeu a poruncit prin Moise.

În versetul 11 este caracteristic pentru *Marcu* faptul că, atunci când folosește un cuvânt ebraic („corban”), îl traduce și pentru cititorii săi, care probabil nu cunoșteau limba ebraică. De aceea îl redă în greacă: „consacrat lui Dumnezeu” (compară cu capitolul 5.41). Versetul 12: „Și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa” este omis de *Matei*.

Dar *Marcu* omite dialogul interesant despre impresia pe care o lăsau fariseilor cuvintele rostite în public de Domnul Isus — vom spune ceva despre aceasta când vom analiza relatarea *lui Matei*. De asemenea, *Marcu* nu spune că Petru Îl roagă pe Isus să dea o explicație; el spune pur și simplu că ucenicii Săi L-au întrebat. Fără îndoială, toți doreau să întrebe.

Faptul că *Marcu*, în versetele 21 și 22, extinde lista păcatelor îngrozitoare menționate și de *Matei*, nu ne surprinde. Domnul ar fi putut foarte bine să menționeze un număr și mai mare, dar fiecare evanghelist face selecția cea mai potrivită pentru scopurile sale.

O ultimă observație privind valoarea tradiției — citățm din cartea fratelui Kelly despre *Marcu* (pagina 97):

„Un principiu important din Cuvântul lui Dumnezeu este: Dumnezeu este infinit de înțelept și sfânt; acolo unde El nu a stabilit vreo prescripție expresă, se spune: Vai de cel care limitează libertatea! În schimb, omul profită de astfel de lacune și, acolo unde Dumnezeu nu a stabilit nicio lege, își impune propria lege. Dar Dumnezeu nu a acordat nicio autoritate legislativă; iar jumătate din toate disputele și diviziunile care au apărut în creștinism își au originea tocmai aici. Omul, în graba sa de a rezolva dificultățile, recurge la astfel de măsuri și dorește să-și impună propria voință acolo unde Dumnezeu, în loc să reglementeze ceva în mod explicit, a lăsat lucrurile deschise pentru a pune la încercare inima și, prin urmare, a renunțat în mod intenționat la o poruncă."

II. *Matei* (15.1-20). Învățătura referitoare la epoci și contextul evidențiază aici lipsa de realitate a iudeilor și ipocrizia tradițională, în contrast cu harul arătat națiunilor; de aceea, acest pasaj este deosebit de potrivit pentru această Evanghelie.

Am remarcat deja că există un motiv întemeiat pentru care *Matei* a omis ceea ce *Marcu* relatează în versetele 3-5.

Dialogul din versetele 12-15 a fost redat doar de *Matei*. Oare doar fariseii s-au „poticnit" de ceea ce a spus Isus, sau poate că și ucenicii Săi s-au simțit ofensați? Cine poate spune? Totuși, se pare că ei se puteau identifica foarte bine cu grupul supărat! Dar răspunsul lui Isus este surprinzător: „Lăsați-i" (versetul 14); nu are rost să te cerți cu ei; mai întâi trebuie să învețe ABC-ul; au nevoie de viață nouă din partea lui Dumnezeu. Ei nu erau plante pe care Tatăl Său ceresc le-ar fi sădit — trebuiau smulși din rădăcini!

Domnul Isus Își susține cuvintele prin fapte. Lăsându-i pe acești învățători, El Se îndreaptă spre cetățile de pe coastă ale Feniciei.

Titlul original: „Das Wirken in Galiläa – für die Volksmengen"
Tradus din: *Er wohnte unter uns,* Editura Ernst-Paulus-Verlag, 1992, pag. 27-95.